

เพลิงบุปผา

ใบสน

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และ
กระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก
และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์
ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้อาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้
คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน
ทั้งทางความคิดและสังคม

พิ ม ค่ำ

สำนักพิมพ์

พิ ม ค ำ

สำนักพิมพ์

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๖๓๑

เพลิงบุปผา

ผู้เขียน : ไบสน

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม ๒๕๕๘

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-1894-9

ราคา ๓๒๐ บาท

หัวหน้ากองบรรณาธิการพิมพ์คำสำนักพิมพ์ : อูมาพร สกุลบัณฑิต
บรรณาธิการเล่ม : อดุณา อนันทานนท์ พิสูจน์อักษร : หนึ่งฐณี กิ่งแก้ว
ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง จัดรูปเล่ม : ระชะวดี คณะเจริญ
พิมพ์ที่ : บริษัทวี.พี.รินทร์ (๑๙๙๑) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้จัดการฝ่ายผลิต/หัวหน้ากองบรรณาธิการจัดสรรต้นฉบับ : ธัญภัทร์ พงษ์ไชย

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรม : นฤเบศร์ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : เจตติยา โลกิตสถาพร ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapombooks.com

กองบรรณาธิการจัดสรรต้นฉบับ : satapombooks.editor@gmail.com

www.satapombooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์
สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๔

 <p>สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ แห่งประเทศไทย</p>	 <p>พิมพ์ด้วย กระดาษขนอนสายตากรีนรีด www.greenread.com</p>
---	---

คำนำนักเขียน

เพลิงบุปผา ถือเป็นนวนิยายแนวใหม่ที่ผู้เขียนเพิ่งลองชิมลง เป็นครั้งแรก จากที่เคยเขียนแต่แนวรักร้วยไสมาตลอด พอมาวันนี้ ด้วยอายุที่มากขึ้น ประกอบกับพี่โป่ง บก. บอกเป็นนัยๆ ว่าควรเขียนเรื่องที่เป็นผู้ใหญ่ขึ้นได้แล้ว จึงลองวางโครงเรื่อง ช่วงที่คิดโครงเรื่อง รวมทั้งเขียนเรื่อง เป็นช่วงที่ทั้งเครียดและสนุกไปพร้อมๆ กัน จึงอธิบายไม่ถูกว่า ที่จริงแล้ว ผลงานชิ้นนี้ผู้เขียนรู้สึกแบบไหนมากกว่า แต่สรุปได้ใจความสั้นๆ ว่าเป็นผลงานที่ตั้งใจเขียนที่สุด

จุดเริ่มต้นของนวนิยายเรื่องนี้ เริ่มมาจากผู้เขียนชอบอ่านนิยาย ดูภาพยนตร์ หรือซีรีส์ต่างประเทศแนวสืบสวน สอบสวน ฆาตกรรม เพิ่งมารู้ว่าตัวเองชอบเรื่องที่สลับซับซ้อน มีปมให้คอยติดตาม แต่ไม่เคยลองเขียนเลยสักครั้ง ส่วนสิ่งที่ชอบรองลงมาคือ อ่านข่าว เหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้น รวมไปถึงปมปริศนาคดีต่างๆ ที่ยังไม่เฉลย บอกได้เลยว่า นวนิยายเรื่องนี้ ผู้เขียนได้แรงบันดาลใจมาจากคดีต่างๆ หลายๆ คดีที่ยังคงเป็นปริศนาในประเทศไทย

แต่เมื่อเอาวัตถุดิบมาวางกองตรงหน้า เตรียมพร้อมจะปรุงรสแล้ว กลับพบว่า นวนิยายแนวสืบสวนค่อนข้างจะเคี้ยวยาก อาจไม่ถูกปากนักอ่านหลายๆ ท่าน จึงลองเอาส่วนผสมเดิมที่มีอยู่แล้ว คือเรื่องรักโรแมนติก เหยาะเพิ่มลงไปสักหน่อยเพื่อให้ได้กลิ่นหอมขึ้นมาบ้าง โดยใช้

ตัวละครหลักเป็นสามสาวพี่น้อง ผู้ซึ่งไม่รู้เรื่องการสืบใดๆ จึงไม่ได้เท
น้ำหนักไปที่การสืบสวนมากนัก แต่จะเป็นความสัมพันธ์ที่คลุมเครือ
ภายในครอบครัว รวมถึงเครื่องปรุงรสร้อนแรง ทั้งความริษยา ความ
แค้นชิงชัง ที่คอยสร้างความเผ็ดร้อนอยู่เป็นระยะๆ

ขอบคุณ พี่โป่ง พี่อ้น พี่แพน และกองบรรณาธิการ ที่คอยช่วย
เหลือและให้คำปรึกษาบ่อยครั้ง

ขอบคุณครอบครัวที่คอยผลักดันให้ลูกได้ทำในสิ่งที่รัก ทั้งป้า แม่
และดนตรี รวมถึงคนในครอบครัวคนอื่นๆ ที่คอยสนับสนุนมาโดยตลอด
ค่ะ

ขอบคุณ ภูมิและเพื่อนๆ ที่คอยเป็นกำลังใจ อยู่เคียงข้าง เคียวเชิญ
จนเห็นเรื่องนี้ออกมาได้จริงๆ

ขาดไม่ได้คือ นักอ่าน ทั้งที่เพิ่งรู้จักกันและคอยติดตามผู้เขียนมา
โดยตลอด ขอขอบคุณทุกกำลังใจ คำชม แรงกดดัน คำติ คำแนะนำ และ
สารพัดที่ได้รับมา อยากบอกว่า ขอขอบคุณมากจริงๆ ค่ะ

ที่อยากจะขอบคุณอีกคน ก็คงเป็นตัวเอง ที่มักจะมีเรื่องให้
ประหลาดใจอยู่เสมอๆ วันดีคืนดีก็ลุกขึ้นมาเขียนแนวที่ไม่เคยเขียน คิด
เรื่องแบบที่ไม่เคยคิด ความรู้สึกตอนเขียนนวนิยายเล่มนี้จบก็เหมือน
ตอนเขียนนวนิยายเรื่องแรกจบ ถามตัวเองว่า 'นี่ไงถึงทำเนี่ย' แต่พอ
รู้สึกตัวอีกที ก็พิมพ์คำว่า 'จบบริบูรณ์' เสียแล้ว

ขอฝากสี่สาวไว้ให้อ้อมใจด้วยนะคะ

ไบสน

๑

ร่างระหงในชุดเจ้าสาวสีขาวกระโปรงฟูฟ่องช่างดูงดงามราวหงส์
สยายปีก ขณะที่เลือดสีแดงฉานไหลรินตัดกับสีผ้าลูกไม้ ทำให้ภาพที่เห็น
ดูสวยงามและน่าสะพรึงกลัวในเวลาเดียวกัน ริมฝีปากเคลือบลิปสติก
สีชมพูของฉัตรฟ้าอ้าออกคล้ายพยายามจะเอ่ยอะไรบางอย่าง หากหล่อน
พูดได้ เรื่องราวทั้งหมดคงไม่เป็นแบบนี้

สิ่งที่สุดท้ายที่ฉัตรฟ้าต้องการให้ทุกคนได้รับรู้ความรู้สึกของหล่อน
ก่อนจะสิ้นใจก็คือ ความเคียดแค้นและความเกลียดชังที่สื่อผ่านนัยน์ตา
ลูกโป่งคูนั่น

เวลาเจ็ดนาฬิกา

ยามเช้าของวันฟ้าใส อากาศสดชื่นจนไม่น่าเชื่อว่ากำลังจะมี
เหตุการณ์ร้ายแรงใดๆ เกิดขึ้น ทุกอย่างดำเนินไปตามปกติ พิธีหมั้นถูก
จัดขึ้นเมื่อวาน วันนี้เป็นพิธีมงคลสมรส เด็กรับใช้ในบ้านจึงต้องตื่นเร็ว
กว่าเดิมเพื่อเตรียมงาน

บรรยากาศรอบคฤหาสน์บุปผชาติสดใสดำเนินไปด้วยสีชมพูสลับขาว
ของชุ้มดอกกุหลาบเล็กใหญ่ ประตูด้านหน้าคฤหาสน์เป็นเหล็กดัดม้วน
ขัดเป็นรูปกุหลาบดอกโต สัญลักษณ์ของนามสกุลบุปผจินดา ซึ่งถูก
ตกแต่งด้วยกุหลาบสดสีชมพูอ่อนร้อยรวมกับริบบิ้นให้ดูงดงามและ

อ่อนหวาน รวากับจะสื่อถึงการพันนาการความสัมพันธ์ของคู่บ่าวสาว
สวนดอกไม้ด้านหน้าคฤหาสน์ถูกเนรมิตให้เป็นสถานที่จัดงาน
ชั่วคราว นับตั้งแต่การสูญเสีย ‘อโศกสปัน’ ผู้นำคนล่าสุดของตระกูลไป
เมื่อเกือบสองปีก่อน ภายในคฤหาสน์ก็ไม่เคยจัดงานมงคลอีกเลย นี่จึง
เป็นการทดสอบความสามารถของผู้นำตระกูลคนปัจจุบัน อย่างน้อยที่สุด
ก็เป็นสิ่งพิสูจน์ว่าความรักความสามัคคีของเหล่าพี่น้องทั้งสี่แห่งตระกูล
บุปผจินดาระส่ำระสายตามข่าวที่ลือจริงหรือไม่

คฤหาสน์หลังนี้ตั้งอยู่ในเขตปริมณฑล ห่างไกลจากความวุ่นวาย
ในตัวเมือง เมื่อหลายสิบปีก่อน บริเวณนี้มองเห็นดวงดาวได้ชัดเจน เพราะ
ไม่มีแสงนีออนมาทาบฉายตา แต่ปัจจุบันมีการขยายเมืองมากขึ้น ถึง
กระนั้น คฤหาสน์หลังนี้ก็ยังคงอยู่ไกลจากถนนใหญ่ที่เชื่อมกับตัวเมือง
ที่สุด ถ้าเลี้ยวเข้ามาจากถนนใหญ่ จะเห็นนาผืนกว้างขนาบทั้งสองข้างทาง
ก่อนจะเข้าสู่บริเวณของคฤหาสน์จะเจอดันศรित्रังขนาดใหญ่สองฝั่งทอด
ยาวไปจนถึงหน้าประตู

ถึงแม้ว่าคฤหาสน์จะถูกบูรณะใหม่ แต่ก็ยังคงรูปแบบสถาปัตยกรรม
ในช่วงสมัยรัชกาลที่ ๕ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ไว้ ซึ่งมีเอกลักษณ์โดดเด่น
เพราะเป็นบ้านทรงไทยผสมผสานอาคารแบบตะวันตก คฤหาสน์ทั้งหลัง
เป็นสีขาว หลังคาและกระเบื้องสีครีมดูเรียบง่ายแต่เห็นชัดซึ่งความงดงาม
ที่ไม่ล้าสมัยเลย

หน้าคฤหาสน์เป็นสวนดอกไม้ มีทั้งดอกกุหลาบ ดอกมะลิ ดอก
เบญจมาศ สารพัดสี ด้านข้างสวนมีศาลาเล็กซึ่งสร้างไว้สำหรับนั่งอ่าน
หนังสือและชมดอกไม้ ยังมีกระโจมที่ถูกออกแบบไว้สำหรับเลี้ยงผีเสื้อ
โดยเฉพาะ ซึ่งเป็นกิจกรรมยามว่างแสนโปรดของคุณหญิงคนเก่าอยู่ด้าน
ข้างศาลา ทุกคนเรียกที่นี่ว่า ‘สวนผีเสื้อ’ แต่ตอนนี้ไม่หลงเหลือซากผีเสื้อ
เลยสักตัว

คฤหาสน์บุปผชาติถูกบูรณะหลายต่อหลายครั้ง จึงยังดูใหม่อยู่

เสมอ เฟอร์นิเจอร์เกือบทุกชิ้นทำมาจากไม้ เห็นจะมีก็แต่โทรทัศน์โบราณที่หาซื้อที่ไหนไม่ได้ กับนาฬิกาลูกตุ้มขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่กลางคฤหาสน์นี้แหละที่ไม่ได้ทำจากไม้ ส่วนกลางของบ้านเป็นห้องโถง ซึ่งมีบันไดขนาดใหญ่วนขึ้นไปถึงชั้นสาม ระเบียงของแต่ละชั้นกว้างขวางมองเห็นชั้นล่างของบ้านได้ถนัดตา แต่ด้วยระเบียงที่สูงเพียงสะโพก จึงเป็นที่มาของคดีฆาตกรรมครั้งนี้

คฤหาสน์หลังนี้แบ่งเป็นปีกซ้ายและปีกขวา ทางปีกซ้าย ชั้นแรกคือห้องครัวและห้องรับประทานอาหาร ชั้นสองเป็นห้องพักสำหรับแขก ซึ่งมีถึงสี่ห้อง แต่ก็ไม่ค่อยมีใครมาพักบ่อยนัก และชั้นสามเป็นห้องหนังสือ ส่วนปีกขวา ชั้นล่างเป็นห้องรับรอง ขณะที่ชั้นสองและชั้นสามเป็นห้องพักของคนในตระกูล ที่ตอนหนึ่งเหลือเพียงสี่ห้องที่ยังใช้งานอยู่

ทางด้านหลังของคฤหาสน์มีสระว่ายน้ำขนาดใหญ่ เนื่องจากคุณท่านคนก่อนรักการออกกำลังกายทางน้ำเป็นอย่างมาก ห่างไปไม่มากนัก ทางด้านซ้ายเป็นห้องพักของเหล่าแม่บ้านและคนสวน หากเดินไปทางขวาของสระว่ายน้ำสักหน่อย จะเห็นท่าเรือริมคลองเล็กๆ ที่ตัดผ่านพื้นที่ในคฤหาสน์ไหลไปยังป่าด้านหลังคฤหาสน์ ก่อนจะเข้าเขตป่านั้น มีบ้านต้นไม้อยู่บนต้นไม้ใหญ่ซึ่งเป็นสถานที่ที่เหล่าพี่น้องทั้งสี่ชอบมาเล่นกันสมัยเด็กๆ

งานแต่งงานถูกจัดขึ้นบริเวณห้องโถงตรงกลางของคฤหาสน์ ซึ่งถูกเปลี่ยนให้เป็นที่รับรองแขกชั่วคราว โดยกินพื้นที่มาถึงสวนดอกไม้ด้านหน้า บริเวณตรงกลางหน้าบันได้มีน้ำแข็งเกาะสลักเป็นรูปหงส์สองตัวบินเคล้าเคลียกัน ตัวหนึ่งกางปีกและเชิดศิรชะขึ้นไปด้านบน ในขณะที่อีกตัวคลอเคลียอยู่ไม่ห่าง กลิ่นเทียนอบของขนมเสน่ห์จันทร์หอมโชยไปทั่วบริเวณงาน

ด้วยความที่เป็นงานแต่งงานของสองทายาทตระกูลดังระดับแนวหน้าของเมืองไทย จึงมีสื่อสามถึงสี่สำนักมาทำข่าว จริงๆ น่าจะมีมากกว่า

นี้ แต่ทางเจ้าภาพขอความร่วมมือว่าอย่าให้งานช่วงเช้าเป็นงานส่วนตัว
จึงขอเชิญเฉพาะแขกที่สนิทเท่านั้น

ขณะนี้เป็นเวลาแปดนาฬิกาสามสิบนาที อีกประมาณครึ่งชั่วโมงจะ
เป็นฤกษ์ดีที่จะเริ่มพิธี จึงมีแขกบางส่วนเริ่มทยอยมาร่วมงาน

และเสียงแสดงความยินดีแรกก็คือ ลัญญาณเริ่มต้นแผนการของ
ฆาตกร

เวลาผ่านไปกว่าสามสิบนาทีแล้ว ฉัตรฟ้า ว่าที่เจ้าสาวยังไม่ลงมา
รับแขกเลย อีกทั้งเด็กรับใช้ก็บอกว่าเจ้าสาวไม่ได้อยู่ในห้อง พี่สาวทั้งสาม
จึงร้อนใจและเป็นกังวลที่สุด เลยตกลงกันว่าจะแยกย้ายกันตามหา
น้องสาว เพราะคิดว่าฉัตรฟ้าคงละเลยเวลาตามประสา บุญทริกา พี่สาว
คนโต บอกว่าจะไปดูบริเวณสระว่ายน้ำ เพื่อว่าฉัตรฟ้าจะยังถ่ายรูปกับ
เพื่อนๆ อยู่ ขณะที่ชมพูนุช พี่สาวคนรอง รับอาสาไปดูที่ชั้นสามทั้งหมด
ส่วนพุดพิชญา พี่สาวคนที่สาม ตัดสินใจเดินกลับขึ้นไปบนห้องพักของ
ฉัตรฟ้าอีกครั้ง

พุดพิชญาแยกกับชมพูนุชบริเวณชั้นสอง โดยพุดพิชญาเดินไปทาง
ปีกขวาของคฤหาสน์ ในขณะที่ชมพูนุชเดินขึ้นไปด้านบนเพื่อดูบริเวณ
ชั้นสาม

บริเวณชั้นล่างของคฤหาสน์ แยกเหวอกำลังพูดคุยกันคลอไป
กับเสียงเปียโนอย่างสนุกสนาน ไม่มีใครรู้เลยว่าเหตุร้ายกำลังเกิดขึ้น
เด็กผู้หญิงคนหนึ่งรับขนมขึ้นจากบริการแล้วก็ยืนอย่างเอร็ดอ่อย ขณะที่
สายตาของเด็กน้อยมองไปที่น้ำแข็งเกาะสลัก

ทันใดนั้น หญิงสาวในชุดแต่งงานก็ร่วงหล่นลงมาจากชั้นบน
กระแทกกับปากหงส์ที่ถูกแกะสลักให้แหลมเล็กจนแทงทะลุโครงเลือดด้าน
หลังแล้วแตกกระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ขณะที่เลือดสาดกระเซ็นไปทั่ว
ก่อนที่ร่างนั้นจะไหลลงไปตามแรงโน้มถ่วงจนเกิดเสียงดังเมื่อปะทะกับ

พื้นเต็มแรง ดวงตาของเจ้าสาวเมิกโพลง ร่างกระตุกอีกครั้งก่อนจะแห่หนึ่ง
ไป

เจ้าสาวในชุดแต่งงานสีขาวฟูฟ่องโซกไปด้วยเลือด ริมฝีปากสีชมพู
อ้าค้างคล้ายจะพูดอะไรบางอย่าง ขณะที่ดวงตาเมิกโพลง นี่อาจเป็นเรื่อง
สยองขวัญที่สุดสำหรับผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์

เสียงกรี๊ดร้องดังขึ้นพร้อมกันทั่วศาลาสนก่อนที่ความโกลาหลจะ
ตามมา พุดพิชญาเกาะขอบระเบียงชั้นสอง มองลงมาเบื้องล่าง ก็เห็น
ดวงตาและริมฝีปากของน้องสาวคนเล็กที่อ้าค้างอยู่อย่างนั้น ฉัตรฟ้าสิ้นใจ
เสียแล้ว ขณะเดียวกัน ชมพูนุชก็ชะงักหันหน้ามาจากชั้นสาม และกรี๊ดร้อง
ออกมาสุดเสียงทันทีที่เห็นภาพดังกล่าว

คดีฆาตกรรมแห่งศาลาสนบุปผชาติได้เปิดม่านอย่างสมบูรณ์แบบ

บุณทริกา ชมพูนุช พุดพิชญา และ ฉัตรฟ้า สีดรุณี ซึ่งเป็นทายาท
รุ่นปัจจุบันแห่งตระกูลบุปผจินดา

ในแวดวงสังคมชั้นสูง น้อยคนนักที่จะไม่รู้จักตระกูลบุปผจินดา
แม้จะไม่ได้ออกงานสังคมบ่อยนัก แต่ก็เป็นที่รู้จักที่มีชื่อเสียงลำดับต้นๆ
ของเมืองไทย ด้วยธุรกิจส่งออกพันธุ์กล้วยไม้และดอกไม้กำลังเติบโต
จึงทำให้ตระกูลนี้เป็นที่รู้จักมากขึ้น จากเดิมเพียงรับดอกไม้มาส่งขาย
ทั่วไป แต่ตอนนี้กลายเป็นบริษัท 'บุปผจินดา' อย่างเป็นทางการ นอกจากนี้
จะมีไร่เพาะปลูกและหน้าร้านสำหรับจำหน่ายเป็นของตัวเองแล้ว ยังมี
ห้องแล็บในการค้นคว้าและเพาะพันธุ์อีกด้วย

ในบรรดาสี่พี่น้องแห่งตระกูลบุปผจินดา ฉัตรฟ้า น้องคนสุดท้อง
ที่ถูกฆ่านั้นเป็นคนที่สวยงามที่สุด ทั้งยังเป็นนางแบบดาวรุ่งที่กำลังจะได้เล่น
ละครในอีกไม่ช้า การเสียชีวิตของเธอจึงเป็นเรื่องที่น่าเสียดาย เมื่อเทียบกับ
อนาคตที่กำลังจะรุ่งโรจน์ของหญิงสาวคนนี้ แต่ถึงกระนั้น คนรอบตัว
เธอกลับไม่แปลกใจนัก ที่วันหนึ่งน้องสาวคนเล็กจะถูก 'ฆ่า' ไม่ว่าจะด้วย

เหตุผลอะไรก็ตาม

ส่วนสามพี่น้องที่เหลือ ได้แก่ บุญทริกา พี่สาวคนโต ซึ่งรับหน้าที่ดูแลกิจการของบริษัทต่อจากบิดา หล่อนมีใบหน้าเรียว ดวงตากลมโต และผมดำที่มักจะเกล้าเป็นมวยสูง ทำให้ดูโตกว่าอายุมาก แต่ก็ยังคงดูสวยและฉลาดในเวลาเดียวกัน

ด้วยการที่ต้องขึ้นมารับตำแหน่งประธานบริษัทตั้งแต่อายุยังน้อย จึงทำให้ใครต่อใครเกิดข้อกังขาในประสบการณ์ แต่ระยะเวลาเกือบสองปีที่หญิงสาวดำรงตำแหน่งนี้ บุญทริกาก็พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า หล่อนเดินหน้าตามแผนธุรกิจที่โศกสบันผู้เป็นบิดาวางไว้ได้อย่างดีเยี่ยม

ชมพูนุช พี่สาวคนรอง เป็นนางแบบในวงการ จากการเปิดตัวเป็นพริเซนเตอร์น้ำดื่มยี่ห้อหนึ่ง จึงทำให้หล่อนเป็นที่รู้จักและเป็นที่จับตามองจากสื่อทุกแขนง ชมพูนุชมีผิวขาวใสที่สุดในบรรดาพี่น้อง แม้ว่าจะสูงไม่เท่าบุญทริกา แต่ด้วยทรวดทรงและส่วนเว้าส่วนโค้งที่กินขาด ก็ทำให้หล่อนก้าวเข้าสู่วงการบันเทิงอย่างง่ายดาย ชมพูนุชมีจุดเด่นที่ริมฝีปากรูปกระจับ ดวงตาเซิดขึ้นอย่างกับนกยูง และเป็นคนเดียวในบรรดาพี่น้องที่มีผมหยักศกสีน้ำตาลอ่อน

พี่คนที่สาม พุดพิชญา เป็นหญิงสาวร่างเล็กที่สุดในบรรดาพี่น้อง ด้วยความสูงเพียงหนึ่งร้อยหกสิบเซนติเมตร ทำให้หล่อนดูเด็กกว่าฉัตรฟ้าผู้เป็นน้องเสมอ หล่อนไว้ผมยาวประบ่า ด้านหน้าตัดเป็นหน้าม้า แต่ปัดไปด้านข้างเพื่ออวดคิ้วสวย ซึ่งเป็นมรดกที่ได้จากมารดา ดวงตากลมใสชื่อ ริมฝีปากบางเฉียบ สิ่งที่ทำให้หล่อนแตกต่างจากพี่น้องทั้งสามที่สมบุรณ์แบบไม่ด้านใดก็ด้านหนึ่ง ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของตระกูลบุปผจินดา ก็เห็นจะเป็นเพราะหล่อนเป็นผู้หญิงที่น่ารัก เรียบง่าย สบายๆ นี้เอง

พุดพิชญา หรือ พิชา เป็นนักออกแบบเครื่องประดับ หล่อนเป็นนักเรียนรุ่นแรกๆ ของเมืองไทยที่สนใจศึกษาต่อด้านนี้ จึงไปร่ำเรียนไกล

ถึงอิตาลีที่ขึ้นชื่อด้านนี้โดยเฉพาะ หลังจากกลับมาหล่อนก็ได้เงินก้อนหนึ่งจากบิดาเพื่อเปิดร้านเล็กๆ เป็นของตัวเอง ซึ่งตั้งอยู่ในห้างสรรพสินค้าใจกลางเมือง

ร้าน Picha ของพุดพิชญาซ่อนตัวอยู่ในซอกของห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง ด้วยตัวร้านที่ตั้งอยู่ลึกกลับจึงไม่ค่อยมีลูกค้าจรเท่าไร จะมีก็แต่ลูกค้าประจำที่แวะเวียนมาเรื่อยๆ หรือลูกค้าที่แวะมาเพราะได้ยินชื่อร้าน โดยการบอกต่อๆ กัน แม้จะขึ้นชื่อว่าเป็นเครื่องประดับอัญมณีที่ราคาค่อนข้างแพง แต่หล่อนก็ไม่ได้ตั้งราคาสูงมากนัก เพราะเชื่อว่าเครื่องประดับคือความสุขของผู้หญิง และเจตนาของหล่อนคือการสร้างความสุขให้แก่ผู้หญิงที่ได้สวมเครื่องประดับเหล่านี้

นี่คือเหตุผลที่ลูกค้าประทับใจในงานของหล่อน ด้วยการออกแบบที่เป็นเอกลักษณ์ไม่เหมือนใคร ทั้งยังประณีต บวกกับราคาที่ไม่สูงเกินเอื้อม และที่สำคัญ หล่อนยังใส่ใจลูกค้าอีกด้วย

ตัวร้านตกแต่งด้วยโทนสีม่วงเป็นส่วนใหญ่ เนื่องจากสีโทนมืดจะช่วยขับสีเพชรหรือพลอยได้ดี และด้วยความที่พุดพิชญาชื่นชอบดอกไม้ซึ่งเป็นที่รักของบิดา หล่อนจึงเลือกประดับร้านด้วยดอกไม้ชนิดนี้ ไม่แปลกหากจะได้กลิ่นหอมอ่อนๆ ในร้านตลอดเวลา ขนาดวอลล์เปเปอร์ในร้านก็ยังเป็นลายเฟรนด์รูปรดอกไม้เลย

ส่วนใหญ่หล่อนจะใช้เวลาช่วงเช้าในการนั่งจิบกาแฟ และอ่านหนังสือหรือนิตยสารอยู่ในห้องทำงานด้านหลังร้าน หญิงสาวซื้อคอนโดมิเนียมไว้ใกล้ๆ เพื่อความสะดวกเวลามาทำงาน เพราะหล่อนมีหน้าที่ต้องเผชิญความเลวร้ายของการจราจรในเมืองกรุง และตั้งแต่เหตุการณ์ที่น้องสาวเสียชีวิตครั้งนั้น หล่อนก็ไม่ได้กลับไปเหยียบคฤหาสน์บุปผชาติอีก

หญิงสาวนั่งเอนกายอยู่ในห้องทำงาน เปิดดูนิตยสารไปที่ละหน้า

พลางใช้ความคิดว่าควรจะลงโฆษณาร้านในนิตยสารเหมือนกับร้านอื่นๆ บ้างจะดีหรือเปล่า หล่อนพลิกไปเรื่อยๆ จนเจอรูปนักร้องที่ถ่ายโฆษณา น้ำหอมยี่ห้อหนึ่ง นั่งอยู่บนหาดทราย เส้นผมปลิวสยาย และหันมายิ้มให้หล่อน

พุดพิชญาชะงักไปทันทีที่เห็นรูปนั้นก่อนจะกะพริบตาถี่รัว จิตรรา ผู้ช่วยส่วนตัวที่วางเอกสารลงบนโต๊ะเจ้านายอุทานขึ้นมาจากทันที

“อู๊ย! นี่หนังสือเก่าเธอคะเนี่ย ต้องขอโทษด้วยค่ะ สงสัยตราจะไม่ได้อัปเดตวันนี่”

“ไม่เป็นไรจ๊ะ” พุดพิชญาส่ายหน้าอย่างไม่ถือสาพลางพลิกดูหน้าปกอย่างที่จิตรราบอก หนังสือเล่มนี้วางแผงเมื่อหกเดือนที่แล้ว หล่อนเปิดหน้าเดิมอีกครั้ง นี่เป็นครั้งแรกในรอบหลายเดือนที่พุดพิชญารู้ได้เห็นหน้าน้องสาวตัวเอง

นักร้องมีรอยยิ้มที่สดใส เวลาที่หล่อนยิ้ม ดวงตาทั้งคู่ก็จะยิ้มตามช่างเป็นรอยยิ้มที่น่ารัก ตั้งแต่เด็กที่นักร้องฟ้ามักจะได้รับคำชมว่างดงามและน่ารักที่สุดในบรรดาสี่คนพี่น้อง และด้วยนิสัยทะเยอทะยานไม่หยุดนิ่ง ทำให้หล่อนเป็นที่รู้จักเพราะได้เป็นพรีเซนเตอร์สินค้ามากมาย จึงไม่ใช่เรื่องแปลกใจที่จู่ๆ พุดพิชญาก็เห็นรูปน้องสาวในนิตยสาร แต่การเห็นรูปของคนที่ตายไปแล้วก็ไม่ใช่สิ่งที่น่าค้นหามากเท่าไรนักสำหรับพุดพิชญา

พุดพิชญาบิดหนังสือลงแล้ววางไว้บนโต๊ะ ก่อนจะหยิบกาแฟขึ้นมาจิบ กลิ่นหอมอ่อนๆ ของกาแฟทำให้อารมณ์ของหล่อนผ่อนคลายได้บ้าง จิตรรามองดูเจ้านายก่อนจะถามอย่างกล้าๆ กลั้วๆ

“คุณพิชญาโอเคกับเรื่องคุณนักร้องบ้างรึยังคะ”

พุดพิชญามีปากแทนคำตอบ แล้วจึงพ่นลมออกมา

“ฉันทำใจได้แล้ว แต่แค่ไม่ได้เห็นหน้านาน ก็เลยตกใจนิดหน่อย”

พุดพิชญายิ้มกว้างเพื่อแสดงให้เห็นชัดๆ ว่า หล่อนสบายดีอย่างที่ปากว่าจริงๆ พนักงานคนสนิทจึงถอนหายใจด้วยความโล่งอก

“ช่วงแรกที่เกิดเรื่อง ตราเห็นคุณพิชาชิมไปหลายวันเชียว ตอนนี่กลับมาเยี่ยมได้ ตราก็ดีใจค่ะ” จิตราหยิบแก้วกาแฟที่พุดพิชญาดื่มจนหมดแล้วขึ้นมาถือไว้

“ตราส่งรายละเอียดเรื่องงานประกวด ‘โตเกียว แกรนด์ แฟชั่น’ ใ้ให้อีเมลแล้วนะคะ ทางนิตยสาร *BKK Fashion* เขาอยากได้งานดีไซ์ของคุณพิชาเพื่อส่งไปในนามตัวแทนประเทศไทย ไปแข่งที่ญี่ปุ่นเชียว นะคะ” ผู้ช่วยสาวอธิบายพลางออกท่าทาง

“ฉันเห็นแล้วละ คอนเซ็ปต์ดูรู้ร้อนใจมั๊ย ขอเวลาลักอากาทีเดียวนะคะ ช่วงนี้ไม่ค่อยมีแรงบันดาลใจเลย” พุดพิชญาพยักหน้าให้ผู้ช่วยสาวก่อนจะหันกลับไปสนใจคอมพิวเตอร์ตรงหน้าต่อ

“ได้ค่ะ คุณพิชาออกแบบให้สุดฝีมือเลยนะคะ ตราได้ยินมาว่าทาง Blue Gems ก็จะส่งด้วยเหมือนกัน แต่ *BKK Fashion* เขาอยากได้งานคุณพิชามากกว่า”

พุดพิชญานึกตามคำพูดของผู้ช่วย

‘Blue Gems’ คือบริษัทคู่แข่งที่ผลิตเครื่องประดับเช่นเดียวกัน เป็นบริษัทระดับแนวหน้ายักษ์ใหญ่ของวงการ หน้าฉาก Blue Gems มีชื่อเรื่องการผลิตงานดี มีคุณภาพ อีกทั้งยังเป็นบริษัทขนาดใหญ่ มีชื่อเสียงและความน่าเชื่อถือ แต่ในวงการเป็นที่รู้กันดีว่า Blue Gems เชี่ยวชาญเรื่องการขโมยความคิดของเพื่อนร่วมวิชาชีพ หรือชื่อผลงานในราคาถูกโดยไม่ให้ค่าความคิดสร้างสรรค์ในผลงานอย่างที่ควรกระทำ

“เขาคงพยายามกันหน้าดูเลยนะ ก็สรว้อยเพชรตัวล่าสุดที่จะให้ยายจั๊ตเป็นพรี่เซนเตอร์ต้องเลื่อนออกไปอย่างไม่มีกำหนดนี่นา” หล่อนหันกลับมาบอกผู้ช่วย จิตราอ้าปากค้างด้วยความตกใจ

“จริงหรือคะ เส้นที่คุณพิชาบอกว่าแบบคล้ายของร้านเราเลยนะหรือคะ”

“ใช่ เส้นนั้นแหละ ตามกำหนดจะต้องวางขายหลังงานแต่งของยาย

ฉัตรสองอาทิตย์ แต่พอยายฉัตรเสียดก็เลยเลื่อนออกไป เขาครองให้เรื่อง ยายฉัตรชาก่อน ค่อยเซ็นออกมายาวพร้อมเปลี่ยนพีรเซนเตอร์ใหม่เลย ละมั้ง” พุดพิชญาคาดการณ์

หล่อนละสายตาจากผู้ช่วยกลับมายังหน้าจอคอมพิวเตอร์ตามเดิม ‘อย่างว่าละ ใครจะอยากได้นางแบบที่ถูกฆ่าตายอย่างปริศนาเป็น พีรเซนเตอร์เปิดตัวสรว้อยเพชรเส้นใหม่กันล่ะ’

“มีหน้าละ สองสามเดือนมานี้ Blue Gems ก็เลยเจี๊ยบๆ ไป ยอดขายร้านเราก็พุ่งสูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัดเลยคะ” จิตราพูดพลางพยักหน้า

“เพิ่งมาสังเกตว่า พอ Blue Gems ไม่มีสินค้าตัวใหม่ ร้านเราก็ ขายดีขึ้นมาเลย” พุดพิชญานึกได้เมื่อผู้ช่วยสาวพูดขึ้น หล่อนลูบคางอย่าง ใช้ความคิด

ถ้าจะปฏิเสธว่าการจากไปของน้องสาวหล่อนมีส่วนทำให้ชื่อเสียงของร้านดีขึ้น ก็ดูจะเป็นการโกหก เพราะเมื่อคู่แข่งตัวฉกาจอย่าง Blue Gems ไม่ได้ออกสินค้าใหม่ ไม่มีพีรเซนเตอร์เป็นนางแบบดาวรุ่งอย่าง ฉัตรฟ้าแล้ว ยอดขายของ Picha ก็โดดเด่นขึ้นมาแทบจะทันที โดยเฉพาะ ช่วงหลังจากเรื่องปมปริศนาคดีฆาตกรรมในคดีหาสน์บุปผชาติเป็นที่ จับตามองของคนในสังคม ชื่อเสียงของร้านก็ยิ่งโด่งดังและเป็นที่รู้จัก ไปทั่ว โดยที่หล่อนไม่ต้องเสียเงินค่าสื่อโฆษณาเลยสักบาท

“ถ้าชนกันด้วยผลงานจริงๆ ตราวว่า Blue Gems ก็ไม่ใช่คู่แข่งที่น่ากลัวของเราหรอกคะ หน้านั้นเขาได้ชื่อเสียง เงินโปรโมตเยอะ ถึงยังอยู่ ได้ ส่วนเราขายคุณภาพล้วนๆ” จิตรากล่าวสรุป ขณะที่พุดพิชญ่าฟังแล้ว ก็ได้แต่เก็บเอามาคิดว่าเป็นจริงอย่างที่ผู้ช่วยบอกหรือไม่

จิตราถือถ้วยกาแฟของหล่อนไว้ ส่วนมืออีกข้างก็หยิบนิตยสาร เล่มนั้นเพื่อจะเอาไปเก็บ แต่พุดพิชญ่ารีบคว้าไว้เสียก่อน

“ไม่เป็นไรจ๊ะ ฉันยังอ่านไม่จบ เตียวฉันเอาไปเก็บเอง” จิตรา พยักหน้ารับก่อนจะก้าวออกจากห้องไป

พุดพิชฌานั่งครุ่นคิดอยู่เพียงนาที ก่อนจะหยิบนิตยสารเล่มเดิม
แล้วเปิดไปหน้าโฆษณาที่มีรูปของฉัตรฟ้ากำลังยิ้มอยู่ เป็นครั้งแรกที่
หล่อนรู้สึกว่่า น้องสาวของหล่อนช่างมีรอยยิ้มที่เศร้าเหลือเกิน

๒

คืนนี้เงียบกว่าทุกคืนที่ผ่านมา พุดพิชญาลูบแขนตัวเองเบาๆ รู้สึกขนลุกเนื่องจากอากาศในที่จอดรถข้างเขื่อนนี้ หล่อนหึ่งตัวลงบนเกาะที่นั่งคนขับ ก่อนจะรวบรวมยาวประบ่าไว้แล้วติดต่อกับหีบผมอันใหญ่ เพราะไม่ชอบให้ผมลงมาเกาะกะสายตาเวลาขับรด หญิงสาวถอดรองเท้า ส้นสูงแล้วโยนไปด้านหลัง ก่อนจะเปลี่ยนมาใส่รองเท้าแตะเพื่อความสะดวก สตาร์ทรถแล้วมองกระจกหลัง

วูบหนึ่งหล่อนเห็นคนใส่ชุดสีดำยืนอยู่ด้านหลังรถ แต่เมื่อขยับกระจกเพื่อมองให้ถนัด เงานั้นก็หายไปเสียแล้ว

พุดพิชญามวดคิ้ว เพราะคิดว่าการทำงานหนักอาจทำให้เห็นภาพลวงตาได้ เลยหันหลังไปมองอีกครั้ง แต่ก็ไม่มีแม้แต่เงาคน จึงตัดสินใจถอยรถออกจากที่จอด แต่แล้วเสียงยางบดถนนที่ตั้งผิดปกติก็ทำให้หญิงสาวชะงัก ก่อนจะดึงกุญแจออกแล้วก้าวลงมาดูล้อรถ

และก็เป็นอย่างที่คิด ยางด้านหลังของรถแบนจนเกือบจะติดพื้นถนน พุดพิชญากุมขมับ นึกโทษตัวเองที่ไม่นำให้จิตรากลับบ้านไปก่อน ตึกดินขนาดนี้คงไม่มีใครมาช่วยเปลี่ยนยางอะไหล่แน่ๆ หญิงสาวสอดสายสายตาหารปภ. ที่อยู่แถวนั้น แต่คงเป็นเพราะตอนนี้ตึกมากแล้ว คนทั่วไปที่มาเที่ยวห้างๆ ก็กลับกันหมดแล้ว รถในที่จอดก็น้อยเต็มที น่าจะต้องรอจนหนังรอบตึกเล็กจึงจะพอมีคนบ้าง

‘โธ่ธัง! นี่มันเป็นผลพวงจากเบญจเพสหรือปีชงกันเสีย’

“รถยางเบนหรือครับ” ผู้ชายร่างสูงสวมสูท หน้าตาดูภูมิฐาน คนหนึ่งเดินมาทางด้านหน้า เขาถือกระเป๋าเอกสารด้วย น่าจะเป็นนักธุรกิจ ที่ทำงานอยู่แถวนี้

“อ้อค่ะ คือ...ฉันมียางอะไหล่ก็จริง แต่ก็ไม่เคยเปลี่ยนยางสักครั้ง” พุดพิชญาแทบจะกรี๊ดร้องในใจ

‘นี่เหมือนในนิยายไม่มีผิด นางเอกกำลังจนแถมแล้วก็มีหนุ่มรูปหล่อขี่ม้าขาวมาช่วย พระเจ้า!’

“ให้ผมดูให้มั๊ยครับ ผมเคยทำมาบ้าง” เขาวางกระเป๋าเอกสารลงบนพื้นอย่างไม่ถือตัว แล้วถอดเสื้อสูทขึ้นให้หล่อน พุดพิชญารีบมาถือไว้โดยดี เขาพับแขนเสื้อแล้วก้มลงมองอย่างด้านที่เบน ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมาพยักหน้าเป็นเชิงว่าเบนเด็ดแต่เลย พุดพิชญาทำได้เพียงแค่มิ้มแห้งๆส่งไปเท่านั้น

การเปลี่ยนยางผ่านไปได้ด้วยดีในเวลาไม่กี่นาที ดูเขาเชี่ยวชาญจริงอย่างที่บอก หญิงสาวอดประทับใจไม่ได้ที่เขาไม่ถือตัว และลงทุนช่วยเหลือจนจนเสื้อเชิ้ตของเขาเปียกโชกไปด้วยเหงื่อ เมื่อเปลี่ยนยางเสร็จหล่อนจึงกล่าวขอบคุณเขาเป็นการใหญ่

“ต้องขอบคุณจริงๆ ค่ะ เพราะฉันเองก็ไม่วู้เหมือนกันว่าต้องทำยังไงบ้าง”

“ไม่เป็นไรครับ” ชายหนุ่มหยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาเช็ดเหงื่อ “ถ้าคุณไม่รังเกียจ ผมขอรถกวาดตีดรถคุณไปลงหน้าห้างฯ หน่อยนะครับ” หญิงสาวกำลังจะตกปากรับคำเพื่อตอบแทนความมีน้ำใจของเขา แต่ก็ฉุกคิดขึ้นมาได้

“เอ๊ะ! ถ้าคุณไม่ได้เอารถมา แล้วมาทำอะไรในที่จอดรถหรือคะ” หล่อนไม่ได้ตั้งใจจะจับผิด เพียงแต่สงสัยเท่านั้น

“ผมลืมไปนะครับ นึกว่าตัวเองเอารถมา แต่จริงๆ แล้วเดินมาจาก

คอนโดฯ พอตีว่าเมื่อก็คุยโทรศัพท์เพลินไปหน่อย รู้สึกตัวอีกทีก็อยู่ที่ลานจอดรถซะแล้ว” เขายิ้มแย้มอย่างอารมณ์ดี แล้วก็ขำในความเปิ่นของตัวเอง ข้อสงสัยของพุดพิชญาจึงคลี่คลายทันที เพราะบ่อยครั้งที่หล่อนก็มีอาการเช่นนี้

เขาเดินอ้อมไปอีกด้าน ขณะรอให้หล่อนเปิดประตูรถ พุดพิชญาความหาญกล้าในกระเป๋าทือ เพราะเมื่อครู่หล่อนต้องช่วยเขาถือของหลายอย่างจึงโยนกุญแจรถลงกระเป๋าทือ ขณะที่ก้มหน้าหาของ หล่อนก็ได้ยินเสียงกระแทกอย่างแรงดังขึ้นแล้วตามด้วยเสียงร้อง

“โปก!

“โฮ้ย!”

หนุ่มนักธุรกิจที่เพิ่งช่วยหล่อนไว้ถูกชายหนุ่มที่สวมหมวกแก๊ปถือมือถือไฟล่หลัง แล้วกดตัวให้แนบชิดกับประตูรถ ขณะเดียวกันพุดพิชญาก็ซอกไปสองวินาที ถึงหล่อนจะเคยอ่านเรื่องโจรในที่จอดรถมาบ้าง แต่เพิ่งเจอกับตัวเองจริงๆ ก็วันนี้ จึงไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรดี

“แกจะทำอะไร!” หนุ่มสวมหมวกแก๊ปตะคอกใส่หนุ่มนักธุรกิจเสียงดัง พุดพิชญาได้สติ จึงรีบความหาญปกป้องกันตัวบางอย่าง แล้วก็เจอคัตเตอร์เล่มเล็กจิ๋วที่หล่อนมักจะพกติดตัวสำหรับทำงานนอกสถานที่

“จะ...ฉันทำอะไร ก็ขึ้นรถนะสิ” หนุ่มนักธุรกิจพยายามตะโกนกลับไป พุดพิชญารีบวิ่งเข้าไปใกล้สองคนนั้น

“โกหก! แล้วนี่ละ อะไร?!” หนุ่มสวมหมวกแก๊ปปิดข้อมือจนผู้ชายที่เพิ่งช่วยหล่อนเปลี่ยนยางร้องเสียงดัง แล้วเครื่องซอร์ตไฟฟ้าสีดำก็ตกลงบนพื้น พุดพิชญาหยุดนิ่งพรางกะพริบตาถี่ๆ

“แกโชคร้ายมากที่มาเจอฉัน เราไปคุยกันที่โรงพักหน่อยมัย” หนุ่มสวมหมวกแก๊ปเอ่ยกับหนุ่มนักธุรกิจ ก่อนจะหันมาตะคอกใส่พุดพิชญา

“เฮ้ย! คุณ ยืนเฉยอยู่ได้ หยิบเครื่องนั้นขึ้นมาสิ”

หญิงสาวได้สติอีกครั้ง หล่อนค่อยๆ เอื้อมมือสั้นเท้าไปหยิบเครื่อง
นั้นขึ้นมา พลังมองอย่างพิจารณา

“พันแปดร้อยกิโลโวลต์ โห! โดนไปทีคงพินพรงนี้เข้าเลยมั้ง โอ้!
รุ่นนี้มีไฟฉายในตัวด้วย สะดวกจัง แต่เอ๊ะ! นี่ไม่ใช่เวลานี้นา”

ไอ้มีจฉาซีที่ปลอมตัวเป็นนักธุรกิจสะดุดหลุดจากการจับกุมได้
ทั้งคู่ชกต่อยกันลักพัก เมื่อเห็นว่าสู้ไม่ได้ หมอนั่นก็รีบวิ่งหนีจนชน
พุดพิชญา หล่อนซลัมไปบนพื้น ขณะที่หนุ่มสวมหมวกแก๊ปวิ่งไล่หลัง
ไอ้หมอนั่นไปติดๆ

พุดพิชญาค่อยๆ ลุกขึ้น พลังโทษตัวเองที่ใส่กระโปรงทรงสอบ
มา จะลุกจะนั่งก็เลยลำบาก แต่ใครจะไปคิดว่าจะถูกชนจนลัมกันล่ะ
ขณะที่หัวใจยังไม่หายเต้นรัว เสียงฝีเท้าที่ดังก้องทั่วทั้งชั้นก็หายไปพร้อม
กับเสียงรถยนต์ที่แล่นออกไป หล่อนยังตัวลันไม่หาย พลันได้ยินเสียง
หอบหายใจของชายหนุ่มที่ใกล้เข้ามา จึงหันขวับไปมอง ก็เห็นคนที่เห็น
ผู้ช่วยเหลือตัวจริงเดินมาหาหล่อนช้าๆ พลังใช้นิ้วโป้งชี้ไปทางด้านหลัง
ตัวเขา

“มันกระโดดขึ้นรถเพื่อนหนีไปโน่นแล้ว คุณไม่เป็นไรใช่ไหม” เขาชี้
มาที่เข้าของหญิงสาวเพราะเห็นหล่อนลัมเมื่อครู่ หล่อนจึงส่ายหน้าปฏิเสธ

“นี่! คราวหลังจะทำอะไรก็ระวังบ้าง คุณไม่ควรไวใจใครง่ายๆ แบบนี้
นะ ชาวพวกนี้ก็ออกมาตั้งเยอะตั้งแยะ ทำไม่ไม่รู้จักระวังตัวบ้างล่ะ”

“แต่เขามาช่วยฉันเปลี่ยนยางรถนะคะ” หล่อนเถียงทันทีเมื่อรู้ว่า
ว่ากำลังโดนดู ชายหนุ่มเท้าสะเอวพลงส่ายหน้าเอือมระอา ก่อนจะเดิน
นำหล่อนไปทำยารถแล้วชี้ให้ดูยางเส้นเก่า

“มานี่ มาดูนี่” เขากวักมือเรียก แล้วหล่อนก็เดินตามเขาไปด้วยนะ

“เห็นรอยเล็กๆ นั้นมั๊ย นั้นละ สาเหตุที่รถคุณยางแบน คุณโดน
เจาะลมยางไงล่ะ ต้องให้ผมบอกอีกมั๊ยว่าใครเป็นคนทำ แล้วก็...”
ชายหนุ่มคนนั้นหยิบกระเป๋าเอกสารที่ไอ้มีจฉาซีพาทักไว้ ก่อนจะเปิด

ออก เมื่อเห็นของข้างใน พุดพิชญาถึงกับอ้าปากค้าง

ด้านในมีทั้งมีด เข็ม และอุปกรณ์ทรมานอื่นๆ หญิงสาวกลืนน้ำลายไม่ลงเมื่อรู้ว่าเมื่อก็หล่อนเกือบจะเจออะไรบ้าง

‘นี่คงไม่ใช่ทั้งเบญจเพสและปีชงแล้วละมัง’

“คุณเอาของพวกนี้ไปแจ้งความซะนะ สถานีตำรวจอยู่ใกล้ๆ รู้ใช่ไหมว่าอยู่ตรงไหน” เขาถามด้วยเสียงอ่อนโยนลงเมื่อเห็นว่าหล่อนกำลังเสียขวัญ พุดพิชญาพยักหน้าอย่างไม่แน่ใจกว่าหล่อนมีสติหรือเปล่า

“ถ้าคุณกลัว ผมจะเรียกตำรวจขึ้นมาบนนี้ให้ อะ นั่นไง ยามมาพอดี” รมภ. สองคนวิ่งเข้ามาที่รถทันทีเมื่อเห็นว่ามิสิ่งผิดปกติ ชายหนุ่มคนนั้นอธิบายให้ รมภ. ฟังเสร็จสรรพว่าเมื่อก็หล่อนเพิ่งเจออะไรมา รมภ. คนหนึ่งเดินมาหาหล่อนและบอกว่าอะไร. เรียกตำรวจให้

พุดพิชญาแหม่ปากเป็นเส้นตรงเพื่อกลับน้ำตาไว้ ชายหนุ่มสวมหมวกแก๊ปตบกระป๋องแกงสองสามที แล้วจึงดึงผ้าเช็ดหน้าสีน้ำตาลอ่อนขึ้นมา ก่อนจะยื่นให้หญิงสาว

“อ๊ะ เอานี้ไป ให้ตายเหอะ ผู้หญิงเดี๋ยวนี้ไม่พกผ้าเช็ดหน้ากันแล้วรีไร” พุดพิชญากระพริบตาปริบๆ ก่อนจะรับมาถือไว้ เขาโบกมือให้หล่อนแล้วหันหลังเดินจากไป

“เดี๋ยวสิคะ คุณจะไปไหน” หล่อนนึกว่าเขาจะอยู่เป็นพยานให้หล่อนตอนที่ตำรวจมาถึง เขาหันมามองหล่อน และเป็นครั้งแรกที่หล่อนได้พินิจไต่หน้าเขาชัดๆ

เขาเป็นชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ ใหญ่ไหล่กว้างและแขนกำยำ ผิวไม่ขาวแต่ก็ไม่คล้ำ คิ้วเข้ม แวดตาดูอย่างกับเสือป่า จมูกเขี่ย หนวดและเคราเขียวขึ้นประปรายรอบริมฝีปากบาง

“ผมจำที่จอดรถผิดจริงๆ รถผมอยู่ด้านล่างนี้” ชายหนุ่มยกไหล่ “ให้ฉันเลี้ยงข้าวคุณสักมื้อได้มั๊ยคะ ตอบแทนเรื่องเมื่อก็...” หล่อน

ยังพูดไม่จบประโยค เขาก็หลุดหัวเราะออกมา

“ผมเพิ่งบอกคุณไปว่า ให้ระวังคนแปลกหน้า ดูท่านิสัยนี้ของคุณ จะแก้ยากนะ” พูดจบชายหนุ่มก็อมยิ้ม แล้วเดินห่างล่อนไปที่ละนิดๆ แต่ผ้าเช็ดหน้าของเขายังอยู่ในมือล่อนอยู่เลยนะ

พูดพิชญา ยังคงตื่นเต้นไม่หาย แม้จะผ่านมาหลายชั่วโมงแล้ว ล่อนผ่อนคลายขึ้นเมื่อกลับมาถึงห้องอย่างปลอดภัย แต่หัวใจยังคงเต้นรัวด้วยความตื่นกลัวอยู่ดี

“อะ ตุ่มหนอยลิ พิชา ซากูหลาบกลิ่นหอมดี” พิชาเพียงรับถ้วยชา สีขุนมาจากพี่สาวแล้วถือไว้

“พอแล้วค่ะพี่ชม พิตุ่มชามากไม่ได้ เดี่ยวจะพานอนไม่หลับ” พิชาวางถ้วยชาไว้บนโต๊ะ ชมพูนุชก็ขมวดคิ้วทันที

“เรื่องมาก!” พูดจบ คนเป็นที่คิดว่าถ้วยชาขึ้นมาจิบเสียเอง พูดพิชญาชินเสียแล้วกับนิสัยชอบติของพี่สาว จึงได้แต่นั่งนิ่งไม่พูดอะไร เสียงเคาะประตูดังขึ้นเรียกความสนใจของสองสาวให้หันไปมอง

“พี่บัวแน่เลย นี่ขนาดบอกว่าจะรีบมาแล้วนะ” ชมพูนุชยังคงบ่น แต่ก็ยอมลุกขึ้นเดินไปเปิดประตูให้ บุณทริกาก้าวเข้ามาในห้องแล้วรีบถอดรองเท้า ก่อนจะเดินไปหาน้องสาวที่โซฟา

“พิชา เป็นไงบ้าง เจ็บตรงไหนรีเล่า” สำรวจรอบตัวของน้องสาว แต่พูดพิชญาเพียงแค่อายหน้าเบาๆ

“ไม่ค่ะ พี่บัว แค่แผลถลอกตอนล้ม” ล่อนชี้ให้พี่สาวดูแผลบริเวณ หัวเข่าซึ่งทายาเรียบร้อยแล้ว พี่สาวคนโตจึงมีสีหน้าสบายใจขึ้น

“ไหนว่าจะรีบมา ชมอยู่ตั้งไกลยังมาเร็วกว่าเลย” ชมพูนุชคว้าหมอนมากอด แล้วทิ้งตัวลงบนเก้าอี้กึ่งตัวหนึ่ง

“พืติตประชุมอยู่ ก็เรื่องเทกโอเวอร์บริษัทคุณตรงนั้นแหละ” พี่สาวคนโตอธิบายอย่างใจเย็น ขณะที่ชมพูนุชขมวดคิ้ว

“ตกลงว่าสนใจหรือ ไหนว่าเขาเสนอตัวเลขมาสูงมากไง” บุญตริก
 สายหน้าปฏิเสธเมื่อน้องสาวคนรองถามจบ

“สูงมาก ก็มูลค่าบริษัทเขาสูงขนาดนั้น คำนวณดีๆ ก็คุ้มอยู่เหมือนกัน
 พี่ยังไม่ตัดสินใจหรอก เงินตั้งหลายสิบล้าน ต้องคิดนานๆ แต่ช่วงมัน
 ก่อนเถอะ” บุญตริกหันกลับมาสนใจพูดพิชญาต่อ

“แล้วนี่แจ้งความแล้วใช่ไหม” พี่สาวคนโตหันมาถาม พุดพิชญาจึง
 พยักหน้า พลังนี้กชั้นที่พี่สาวคนโตเปลี่ยนเรื่องเร็วตลอด

“คะ พี่ไม่เป็นไรมาก ไม่ได้โดนทำร้ายอะไรเลย พี่บัวไม่ต้องห่วง
 นะคะ” บุญตริกลูบผมน้องสาวอย่างแผ่วเบา

“ไม่ห่วงได้ยังไง พี่เหลือน้องอยู่แค่สองคนเองนะ” พุดจบ น้ำใสๆ
 ก็เอ๋อลั่นดวงตาของคนเป็นพี่ พุดพิชญาหันไปสบตากับชมพูนุช ก่อนทั้ง
 คู่ม้วนเข้ากอดบุญตริกไว้

“ไม่เป็นไรนะพี่บัว เรายังอยู่ตรงนี้ พี่อย่าคิดมากนะ” ชมพูนุช
 โอบกอดด้านหลังของบุญตริกไว้อย่างอ่อนโยน พุดพิชญาไม่พูดอะไร
 แต่ก็กอดพี่สาวคนโตไว้เช่นกัน

“ไม่เป็นไร พี่ไม่เป็นไรหรอก พอตีวันนี้อาชกรรมมาหาพี่ที่ห้อง
 ทำงาน” เมื่อได้ยินชื่อดังกล่าว พุดพิชญาและชมพูนุชก็คลายอ้อมกอด
 พร้อมกัน

“คุณอาเมาเตือนว่าใกล้จะถึงวันทำบุญครบร้อยวันของยายจ้ด
 แล้ว” บุญตริกรีบบอกน้องสาวทั้งสองคน ทว่าพุดพิชญาและชมพูนุชก็
 ยังคงไม่วางใจ

“คุณอาบอกว่า อายากให้เราสามคนกลับไปอยู่บ้าน อย่างน้อยๆ ก็
 ช่วงนี้” บุญตริกพูดพุดพลาถ่มหน้าน้องทั้งสองคนสลับกัน ชมพูนุชกลับ
 ไปนั่งเก้าอี้ตัวเดิมของตนทันที

“ไม่ใช่ว่าเป็นแผนการอะไรอีกหรือ” ชมพูนุชปากไวเท่าความคิด
 ทำเอาบุญตริกเจ็บไปเล็กน้อย

“ที่เองก็เห็นด้วยนะ ว่าเราควรกลับไปอยู่ที่นี่ด้วยกัน พวกเธอสองคนคงไม่รู้หรือว่าตอนนี้คนอื่น ๆ เขาพูดถึงบ้านเราอย่างไร” ดูเหมือนที่สาวคนโตจะรู้ที่อยู่แล้วว่าผลตอบรับของน้องสาวจะเป็นอย่างไร จึงเตรียมคำตอบเอาไว้ แต่ชมพูนุชก็ยังไม่ยอมหยุด

“เขาจะพูดอย่างไรก็ช่างเขาลี พวกเขาไม่รู้ซะหน่อยว่าเราต้องเจอกับอะไรบ้าง พี่บัวก็รู้ว่าอาจรเป็นคนที่น่าสงสัยที่สุด”

“แต่เราไม่มีหลักฐาน” พี่สาวคนโตสวนไปทันควัน “วันนั้นใครๆ ก็เป็นคนร้ายได้หมด แม้แต่เราสามคนเองก็อยู่ในข่ายผู้ต้องสงสัยนะ”

ชมพูนุชเม้มปากแน่น ก่อนจะพยายามสะกดอารมณ์แล้วจึงเอ่ยต่อ “แต่คุณแม่เป็นคนเตือนพวกเราเรื่องอาจรเอง พี่บัวก็รู้ว่าอาจรอยากได้สมบัติของคุณพ่อขนาดไหน”

บุณทริกาหันไปสบตาน้องสาว “มีแต่คุณแม่นะที่คิดแบบนี้ ที่ผ่านมาพี่ยังไม่เคยเห็นเลยว่าอาจรทำอะไรพวกเรา เราคิดว่าอาจรอยากได้สมบัติของคุณพ่อ ก็เพราะคุณแม่บอกเรามาตลอด”

ชมพูนุชหนึ่งตัวตรง ดวงตาของหล่อนมีแววขุ่นเคืองขึ้นมาทันทีเมื่อได้ยินเช่นนั้น

“นี่พี่บัวจะบอกว่า พี่บัวไม่เชื่อคำพูดคุณแม่งั้นหรือ”

“พี่ไม่ได้พูดแบบนี้ แต่พี่แค่จะบอกว่า เราควรจะหาหลักฐานหรือเหตุผลอื่นประกอบ ก่อนที่จะปักใจเชื่ออะไร”

“แม้ว่าคำพูดนั้นจะมาจากแม่เรานั้นหรือ” ชมพูนุชไม่ยอมแพ้ง่ายๆ บุณทริกาอ้าปากจะเถียงต่อ แต่แล้วก็เลือกที่จะนั่งเงียบแทน

“งั้นเรายังต้องกลับไปเลยล่ะ” พุดพิชญาที่นั่งฟังพี่สาวสองคนมานานเสนอความเห็นขึ้นมาบ้าง

“ถ้าพี่ชมเชื่อว่าอาจรคิดร้ายกับครอบครัวเราจริง เราจะต้องกลับไปอยู่ที่นั่น จะได้ช่วยกันสอดส่องดูแลความเรียบร้อยในบ้านด้วยใจนะ เพื่ออาจรคิดจะทำอะไร” แววตาของพุดพิชญามุ่งมั่นอย่างที่พุด แม่

หล่อนจะรู้สึกเกรงกลัวอาชวรอยู่บ้าง แต่จากเหตุการณ์ของฉัตรฟ้าก็ทำให้พุดพิชญาโกรธเคืองอยู่ไม่น้อย หล่อนจะไม่ยอมให้ใครหน้าไหนทำร้ายครอบครัวของหล่อนไปมากกว่านี้

ชมพูนุซหนึ่งไปเพราะเห็นด้วยกับเหตุผลของพุดพิชญา บุญศรีจึงถอนหายใจอย่างโล่งอกที่มีคนเห็นด้วย

“พ่อยากให้เรากลับไปอยู่ด้วยกันเหมือนเดิม พี่จะได้ดูแลพวกเรา ได้เต็มที่” บุญศรีกอดตัวพุดพิชญามากอดไว้

“ตอนที่พี่รู้ว่าพิชญาเกือบจะโดนทำร้าย พี่เสียใจมาก และคิดว่าพี่จะต้องดูแลพวกเราให้มากกว่านี้ ต้องเป็นเหมือนคุณพ่อและคุณแม่ที่ดูแลพวกเราสักคนได้ดีมาก พี่ดูแลยายฉัตรไม่ได้แล้วคนหนึ่ง ถ้าพิชญาเป็นอะไรไปอีกคน พี่คงไม่ให้อภัยตัวเองไปตลอดชีวิต” บุญศรีร้องไห้อีกครั้ง พุดพิชญาจึงใช้กระดาษทิชชูซับน้ำตาให้พี่สาว

“เราคุยกันเรื่องนี้แล้วนะคะพี่บัว เรื่องยายฉัตรไม่ใช่ความผิดของพี่” พุดพิชญาปลอบพี่สาว

“ตกลง เราจะกลับไปอยู่บ้าน” ชมพูนุซสรุป พุดพิชญาและบุญศรีจึงหันไปมองทันที

“แต่บอกไว้ก่อนนะว่า ที่กลับไปก็เพื่อจะคอยจับตาดูอาชวรว่ามีแผนการอะไรต่อ และถ้าสมมติหลักฐานว่าอาชวรเป็นคนฆ่ายายฉัตรได้เมื่อไหร่ ชมไม่ปล่อยไว้แน่ ถึงจะเป็นอากี้เถอะ” ชมพูนุซพูดด้วยน้ำเสียงเด็ดเดี่ยว ทำให้บุญศรีและพุดพิชญาหันมามองหน้ากัน

สามพี่น้องแห่งตระกูลบุปผจินดาหวนนึกถึงวันที่เกิดเหตุ และสาบานกับตัวเองว่าจะพยายามไม่ให้เกิดเรื่องเลวร้ายกับครอบครัวของตนอีกเป็นอันขาด

บรรยากาศบริเวณคฤหาสน์บุปผชาติยังคงสงบนิ่งท่ามกลางเสียงนกร้อง เสียงใบไม้ใบหญ้าพลิ้วไหว แสงสีทองของท้องฟ้ายามพระอาทิตย์

จะลับขอบฟ้า

สิ่งที่พุดพิชญาเกลียดที่สุดในบ้านของตัวเองคือ สีครีมของหลังคา กระจกเบื้องที่สะท้อนเป็นสีแดงด้วยแสงอาทิตย์ยามเย็น หล่อนรู้สึกขนลุก รวากับอยู่ในคฤหาสน์สวยของขวัญทุกครั้งที่เห็นภาพนั้น ตั้งแต่เด็กจนโตก็ยังไม่หาย

ยิ่งเย็นย่ำแสงอาทิตย์ริบหรี่ ก็ยิ่งสะท้อนหลังคาบ้านจนเป็นสีแดง ฉานราวกับทาด้วยเลือด แม้หล่อนจะคำนวณเวลามาอย่างดีแล้วว่าไม่น่า จะถึงบ้านในเวลานี้ แต่การจราจรที่ติดขัดในช่วงบ่ายวันศุกร์ก็ทำให้ แผนการทุกอย่างคลาดเคลื่อน หล่อนจึงจำใจขับรถเข้าคฤหาสน์อย่าง เลี่ยงไม่ได้

“หนูพิชามาช้ากว่าที่คิดนะคะ ป้าอุตสาห์เตรียมอาหารเที่ยงไว้” โฉมฉาย หัวหน้าแม่บ้านของคฤหาสน์บุปผชาติกล่าวทักทายด้วยรอยยิ้ม เหมือนเคย ขณะที่พุดพิชญาปิดประตูรถแล้วหันมายิ้มให้

“ขอเปลี่ยนเป็นอาหารเย็นแทนละกันค่ะ พิดิตลูกค้าเลยมาถึงซะ เย็นเลย” พุดพิชญาพยักหน้าให้ ธนาซึ่งเป็นหลานชายของโฉมฉาย ทั้ง ยังเป็นเด็กรับใช้ในบ้านที่อายุน้อยกว่าหล่อนแค่ปีเดียวยกของของหล่อน ออกจากรถ

ธนาเป็นเด็กหนุ่มร่างสูงใหญ่ หน้าตาหล่อเหลา ผิวคล้ำ แต่เพราะ ไม่ชอบชีวิตในเมือง เมื่อเรียนจบเขาจึงขอกลับมาช่วยงานโฉมฉาย ขจร เห็นว่าธนาช่วยบิดาของหล่อนดูแลสวนมาตั้งแต่เด็ก จึงวางใจให้ธนาช่วย ดูแลสวนดอกไม้ ส่วนเวลาว่างก็ให้กลับมาช่วยดูแลคฤหาสน์

“พวกพี่ๆ เขายังไม่มีอีกหะคะ” พุดพิชญาเดินตามโฉมฉายเข้าไป ในตัวบ้าน เมื่อเห็นว่าคฤหาสน์เงียบสนิทจึงเอ่ยปากถาม

“หนูชมบอกแต่แรกแล้วค่ะว่าจะมาถึงค่าๆ หน่อย ส่วนหนูบัว ไทร. มาเมื่อสักครู่นี้ว่าติดประชุม ให้หนูพิชารับประทานอาหารเย็นไปเลย ไม่ต้องรอ” ขณะที่โฉมฉายอธิบาย พุดพิชญาก็ยกไหล่ หล่อนชินเสียแล้ว

ที่ถูกรื้อสวสองคนเบียดกัน

เมื่อเดินมาถึงห้องโถงกลางบ้าน พุดพิชญาที่รู้สึกขนลุกอย่างบอกไม่ถูก ไม่อาจจะผ่านไปก็เดือน หล่อนก็ยังคงจำภาพนั้นได้ติดตารากับมัน เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวานนี้ ศพของฉัตรฟ้านอนอยู่หน้าบันได นัยน์ตาเปิดกว้างริมฝีปากอ้าค้างราวกับจะพูดอะไรบางอย่าง ถ้าวันทีนั้นฉัตรฟ้ายังไม่เสียชีวิต น้องสาวของหล่อนจะต้องสาปแช่งฆาตกรด้วยความเคียดแค้นเป็นแน่

พุดพิชญาเลือกที่จะไม่พูดอะไร นึกชมโฉมฉายที่ทำความสะอาดเสียจนไม่มีรอยเลือดหลงเหลือ ทั้งสามเดินขึ้นบันไดแล้วตรงไปยังห้องพักของพุดพิชญาบวริเวณชั้นสอง เมื่อถึงหน้าห้อง โฉมฉายจึงเลือกที่จะทำลายความเยียบเสียเอง

“ป้าให้เด็กทำความสะอาดให้ ถ้าหนูพิชญาทำอะไรไม่เจอ ก็ถามป้าไ้ได้นะคะ” พุดพิชญายิ้มรับ แล้วหลีกทางให้ธนาเดินเข้าห้องหล่อนไปก่อน เพื่อจะวางกระเป่า หล่อนหันไปมองห้องฝั่งตรงข้ามของฉัตรฟ้าซึ่งปิดสนิทอยู่

พุดพิชญาใช้เวลาเกือบครึ่งชั่วโมงกว่าจะเอาของออกจากกระเป่า และจัดห้องเสร็จ หญิงสาววางโน้ตบุ๊กไว้ในห้องสำหรับทำงาน ปกติแล้วหล่อนไม่ชอบทำงานที่อื่นนอกจากห้องทำงานในบ้าน แต่สำหรับคดีหาสน์บุปผชาตินั้นเป็นข้อยกเว้น ด้วยบรรยากาศที่เย็นสบายและสดชื่น ไม่ต่างจากบ้านพักตากอากาศที่ต่างจังหวัด หล่อนเลยคิดว่าพรุ่งนี้จะลองยกโน้ตบุ๊กลงป็น่งทำงานที่ศาลาเล็กข้างสวนผีเสื้อดู อาจจะได้ไอเดียใหม่ๆ มาใช้ออกแบบ

พุดพิชญาเช็กอีเมลงานจากลูกค้าแล้วแก้แบบในโน้ตบุ๊กสักครู่ก่อนจะมองนาฬิกาแล้วจึงนึกได้ว่าถึงเวลาสำหรับอาหารเย็นพอดี มีน้ำล่ หล่อนถึงได้หิว ก่อนจะคิดว่าโฉมฉายจะทำแกงจืดตำลึงของโปรดหล่อนหรือเปล่านะ หล่อนเลยปิดโน้ตบุ๊ก แล้วออกจากห้องเพื่อจะลงไปยังห้อง

อาหารทันที

แต่ก็อดที่จะหันไปมองห้องของฉัตรฟ้าอีกครั้งไม่ได้ ปกติแล้วฉัตรฟ้ามักจะเป็นคนมาเรียกหล่อนลงไปกินข้าวพร้อมกัน การที่ไม่มีฉัตรฟ้า แม้จะไม่ได้กระทบกับชีวิตประจำวันหล่อนมากนัก แต่ก็ต้องยอมรับว่ามีบางครั้งที่หล่อนคิดถึงน้องสาวคนนั้นจับใจ

ไม่รู้อะไรโหดลใจให้หล่อนเดินไปยังห้องของน้องสาว มือขวาค่อยๆ หมุนลูกบิดประตู แม้รู้ว่าไม่มีใครอยู่ในนั้น แต่ใจของหล่อนกลับเต้นแรงด้วยความตื่นเต้น

เป็นที่รู้กันดีว่าฉัตรฟ้าหวงห้องตัวเองยิ่งกว่าอะไร ในบรรดาสี่คนพี่น้อง ฉัตรฟ้าเป็นคนเดียวที่ห้ามแม่บ้านเข้าไปทำความสะอาดห้องของตัวเองหากไม่ได้รับอนุญาต และภาพที่ทุกคนเห็นจนชินตาก็คือ ฉัตรฟ้าโหวกเทวโวยวายเมื่อรู้ว่ามีคนแอบเข้าไปในห้องเธออยู่เสมอ จนช่วงหลังๆ ฉัตรฟ้าจึงล็อกห้องไว้ ถึงแม้จะเป็นพี่สาว เธอก็ไม่ยอมให้เข้าไปในห้องเด็ดขาด

วันที่ฉัตรฟ้าเสียชีวิต ห้องของเธอถูกค้นอย่างละเอียดโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่อหาหลักฐานหรือสิ่งผิดปกติ ชมพูนุชยังพูดเล่นๆ ว่าหากวิญญูณมีอยู่จริง ฉัตรฟ้าคงมาเข้าฝันเพื่อบ่นเรื่องนี้อย่างแน่นอน

พุดพิชญาเดินเข้าไปในห้องนอนสีชมพูของน้องสาว ของในห้องทุกอย่างยังคงวางอยู่ที่เดิมนับจากวันที่ฉัตรฟ้าจากไป ภายในห้องติดวอลล์เปเปอร์เป็นรูปโบสถ์ชมพู เติงก็เป็นสีชมพู ข้างเตียงเต็มไปด้วยช่อดอกไม้และกองตุ๊กตาที่น้องสาวของหล่อนได้รับจากแฟนคลับ

ถ้าออกไปคือชั้นวางหนังสือ ซึ่งมีแต่นิตยสารและนิตยารั้วรุ่นคอมพิวเตอร์พกพาของฉัตรฟ้าถูกวางอยู่บนโต๊ะเขียนหนังสือ ข้างๆ คือโต๊ะเครื่องแป้ง ยังมีเครื่องสำอางที่ฉัตรฟ้าเคยใช้อีกเป็นจำนวนมาก ส่วนตู้เสื้อผ้านั้นอยู่ติดกับประตูระเบียง

พุดพิชญานั่งลงบนเตียงของน้องสาว ก่อนจะสอดสายสายตาไป

ทั่วห้อง พลันน้ำตาก็เริ่มไหล หากวิญญานของฉัตรฟ้ามาเห็น คงจะตำหนิ เรื่องที่หล่อนชี้แยะไม่เปลี่ยนแน่ๆ

หญิงสาวลุกขึ้นแล้วเดินไปยังชั้นวางหนังสือ หล่อนจำได้ว่าฉัตรฟ้า เป็นพวกอ่านหนังสือซ้ำและสมาธิสั้น จึงโปรดปรานการอ่านนิตยสาร เพราะมีรูปภาพมากกว่า ที่สำคัญ ฉัตรฟ้าเป็นคนเก็บของได้ดีมาก มี นิตยสารเก่าๆ ตั้งแต่สมัยพวกหล่อนยังเด็ก จนถึงนิตยสารปัจจุบันที่ ฉัตรฟ้าเก็บเอาไว้ คงเพราะมีรูปของตัวเองที่ถ่ายลงหน้าโฆษณา

พุตพิชญาเปิดนิตยสารแต่ละเล่มพลาจอมยิ้มกับการโพสท่าของ นีองสาว ฉัตรฟ้าเก่งเรื่องการถ่ายแบบและการแสดงมาก จำได้ว่า ครั้งแรกที่เห็นฉัตรฟ้าบนหน้าปกนิตยสาร หล่อนแทบจะจำไม่ได้ว่านี่คือ นีองสาวที่คลานตามกันมา พุตพิชญาเปิดนิตยสารแต่ละหน้า จนมา สะดุดกับโฆษณาหนึ่งซึ่งมีรูปของฉัตรฟ้า

ฉัตรฟ้ากำลังนอนอยู่บนกองกลีบดอกไม้หลากสี ทั้งยังมีกลีบ ดอกไม้สีน้ำเงิน สีม่วง สีแดง และสีขาว สลับกันปกปิดเรือนร่างระหะง เฉพาะส่วนที่ควรจะปิด เธอไม่ได้สวมอะไรนอกจากสร้อยเงินสีขาว ที่ดัดเป็นรูปดอกไม้ทะเลหลายดอกซ้อนเรียงกัน แต่ละดอกประดับด้วย เพชรสีขาวเม็ดเล็กๆ ส่วนที่เป็นจี้ตรงกลางพิเศษกว่าดอกอื่น เพราะ ประดับด้วยเพชรและพลอยเรียงซ้อนไล่สี จากสีขาวไล่ไปสีฟ้าอ่อน จนถึงสีน้ำเงินเข้ม ต่างหูสองข้างก็เป็นรูปดอกไม้ทะเลสีฟ้าอ่อนเช่น เดียวกัน

เครื่องเพชรชุดดังกล่าวชื่อว่า 'ธิดาสุมุท' ซึ่งเป็นเครื่องเพชรที่ เปิดตัวอย่างยิ่งใหญ่เพื่อฉลองครบรอบสิบปีของบริษัท Blue Gems แปรนด์เครื่องประดับอัญมณีชื่อดังของเมืองไทย

พุตพิชญาถึงกับสั่นสะท้านทันที นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่หล่อนเห็นภาพ นี้ แต่ทุกครั้งที่เห็น ใจของหล่อนจะเต้นรัวเสมอ ความรู้สึกคิดถึง นีองสาวสลายไปเกือบหมด เหลือเพียงแต่ความรู้สึกขุนมนั่วนิรันดร์ใจ หล่อน

วางนิตยสารเล่มดังกล่าวลงบนชั้นวางหนังสือตามเดิม พร้อมด้วยเม็ดเหงื่อผู้เต็มใบหน้า อาจจะเป็นเพราะไม่ได้เปิดหน้าต่างระบายความร้อนก็เป็นได้

หญิงสาวจัดหนังสือที่ตัวเองหยิบขึ้นมาเรียงให้เรียบร้อยตามเดิม พลันสายตาก็เหลือบไปเห็นซองเอกสารที่ตั้งอยู่บนกับหนังสือเล่มอื่นๆ บนโต๊ะ เดิมทีซองเอกสารนี้น่าจะอยู่ในกระเป๋าทำงานของฉัตรฟ้า แต่ตอนที่เกิดเหตุตำรวจค้นหาหลักฐานทั้งหมดภายในห้อง และคงค้นกระเป๋าใบนั้นด้วย เมื่อแม่บ้านมาเก็บกวาด จึงเอาซองในกระเป๋าวางไว้บนโต๊ะแทน แล้วเก็บกระเป๋าใส่กล่อง

สิ่งที่สะดุดตาพุดพิชญาไม่ใช่ซองเอกสาร แต่เป็นชื่อผู้รับเอกสารที่ฉัตรฟ้าเขียนไว้ด้านหน้าว่า

‘คุณกรณ์ Blue Gems’

พุดพิชญาจำได้แม่นยำว่าเจ้าของชื่อนั้นคือ หัวหน้าฝ่ายการตลาดของบริษัท Blue Gems ไม่ใช่หนี้ล้นหลอนเลยที่จะยุ่งเรื่องของคนอื่น แต่เมื่อเห็นว่าชื่อของผู้รับคือศัตรูตัวฉกาจในแวดวงการทำงาน ต่อมอยาการู้ของพุดพิชญาที่ทำงาน หญิงสาวเห็นว่าซองไม่ได้ปิดผนึกไว้ จึงเปิดออกก่อนจะดึงกระดาษข้างในออกมา

หญิงสาวตาโตด้วยความตกใจเมื่อเห็นชัดเจนว่ากระดาษเหล่านั้นคืออะไร นั่นคือผลงานการออกแบบของหล่อนที่ยังไม่ได้ผลิตและมีแผนว่าจะผลิตและวางตลาดในปีนี้ แผ่นแรกเป็นแบบแหวน แผ่นต่อมาเป็นสร้อยคอ ทุกอย่างหล่อนจำได้ว่าอยู่ในโน้ตบุ๊กของหล่อน และไม่เคยส่งให้ใครที่ไหน แต่ดูเหมือนว่าฉัตรฟ้าจะพิมพ์ภาพเหล่านั้นออกมาและส่งให้ Blue Gems

นอกจากนี้ หล่อนยังเจอกระดาษโน้ตเขียนด้วยลายมือของน้องสาวคนสุดท้องสั้นๆ แอบอยู่ในซองอีกด้วย

‘ตามสัญญา นะคะ คุณการณ์’

นั้ตร’

นั้ตรฟ้าขโมยผลงานของหล่อนแล้วส่งไปให้บริษัทคู่แข่ง!

๓

“ไม่ร่อยเทรอ หนุพิชา” เสียงเรียกเบาๆ ของขจรทำให้พุตพิชญาสะดุ้งเล็กน้อย หล่อนจึงรู้สึกตัวที่กำลังใช้ช้อนคนกล้วยบวชชีในถ้วยมาล็กพักแล้ว

“หรือคิดอะไรอยู่ ถึงไม่ยอมพูดยอมจาเลย” ขจรถามอีกครั้งด้วยรอยยิ้มเมตตา ซึ่งทำให้หล่อนรู้สึกอบอุ่นทุกครั้ง พุดพิชญาเองก็กังขาในคำพูดของผู้เป็นมารดาที่พร่ำบอกพวกหล่อนสี่พี่น้องว่า ขจรคืออาผู้ร้ายกาจที่พร้อมจะสูบสมบัติพวกหล่อนไว้ทุกเมื่อ

“อ้อ คิดเรื่องงานค่ะ พิเพิ่งรับงานมาจากลูกค้า ยังคิดแบบไม่ออกเลย” หญิงสาวตอบพลางผลักชามกล้วยบวชชีไปด้านหน้า เมื่อรู้สึกว่ หล่อนคงกินอะไรไม่ลงแล้ว

“ถึงว่าสิ วันนี้ดูไม่เจริญอาหารเลย” ผู้เป็นอาเอ่ยก่อนจะยกแก้วน้ำขึ้นดื่ม

ขจรคือญาติผู้ใหญ่เพียงคนเดียวที่ยังเหลือของพวกหล่อน เป็นชายวัยห้าสิบห้าปี ถึงแม้ผมบางส่วนจะเป็นสีดอกเลา แต่ด้วยร่างกายที่ยังแข็งแรงเพราะเขาออกกำลังกายตลอดตั้งแต่สมัยหนุ่มๆ ประกอบกับหน้าตาเค้าโครงที่ดูดีอยู่แล้ว ทำให้อาของหล่อนดูหนุ่มกว่าอายุ แม้จะมีริ้วรอยตามกาลเวลาให้เห็นบ้าง แต่ก็เพียงประปรายไม่มากเท่าคนที่อายุรุ่นราวคราวเดียวกัน

สมัยยังเป็นวัยรุ่น ชจรเคยหนีออกจากบ้าน และใช้ชีวิตเรื่อยเปื่อย ทั้งเมาเหล้า ติดยาเสพติด ติดการพนัน รวมทั้งติดผู้หญิง เป็นเวลาหลายปีกว่าเขาจะกลับใจและกลับมาบ้านได้ เพราะเขาออกจากโรงเรียนและไม่ยอมกลับไปเรียนต่อเสียที จึงหางานไม่ได้ บิดาของหล่อนจึงให้น้องชายคุมคนงานฝ่ายปฏิบัติการการเพาะปลูกกล้วยไม้ และชจรก็รับหน้าที่นั้นมาโดยตลอด

เป็นที่รู้กันดีว่าคุณปู่ไม่ได้ยกสมบัติใดๆ ให้ชจรเลย ดังนั้นบิดาของหล่อนจึงเป็นที่พึ่งสุดท้ายที่คอยช่วยเหลือเขา พุดพิชญาเติบโตขึ้นโดยมีชายผู้นี้ร่วมโต๊ะอาหารมาตั้งแต่เด็ก และไม่เคยสงสัยในรอยยิ้มของผู้เป็นอา

จนเมื่อหล่อนกลับมาจากอิตาลี นั่นเป็นครั้งแรกที่หล่อนได้ยินว่า ภายใต้รอยยิ้มที่แสนอ่อนโยนนั้น คือแผนการร้ายที่พร้อมจะแย่งทุกอย่างไปจากครอบครัว พุดพิชญาคงจะต่อว่าคนที่กล่าวหาลอยๆ อย่างไม่มีหลักฐาน หากคนคนนั้นไม่ใช่มารดาของหล่อนเอง

“นี่เป็นเพื่อนอาหน้อยลิ หนูพิชา อากินข้าวคนเดียวมาสองเดือนกว่าแล้ว” ชจรพูดตกใจก่อน เมื่อหล่อนทำท่าจะปฏิเสธน้ำขิงที่โหมจายยกมาให้ พุดพิชญาถึงงานกองโตที่รอลหล่อนไปสะสงอย่างครุ่นคิดก่อนจะตัดสินใจพยักหน้า แล้วรับน้ำขิงถ้วยนั้นมาแต่โดยดี

“ที่ร้านเป็นยังไงบ้างล่ะ ไม่เห็นเล่าให้อาฟังบ้างเลย” ชจรถามพลางตักกล้วยบวชชีเข้าปาก พุดพิชญายิ้มบางๆ ก่อนจะตอบ

“ดีขึ้นเรื่อยๆ ค่ะ เริ่มมีลูกค้าใหม่ๆ แวะเวียนมาบ้าง”

“ไม่น่าเชื่อนะ อาวุธสิกว่า เพิ่งเมื่อวานนี้เองที่หนูพิชากับหนูจัตราวดรูปแข่งกัน จำได้มั๊ย ผั่งหน้าบ้านตรงนั้นมีรอยลิเทียนเต็มไปหมดเลยโดนคุณพ่อตีจนกันลาย” ชจรเล่าติดตลก พุดพิชญาหลุดซำออกมา

ทำไมหล่อนจะจำไม่ได้ พรสวรรค์เพียงอย่างเดียวที่หล่อนชนะพี่น้องทุกคนคือการวาดรูป หล่อนจึงภูมิใจมาก วาดมันเสียทุกที ไม่เว้น

แม่แต่ใบพัดพัดลม

“จำได้ค่ะ ยายฉัตรเคยวาดคิ้วให้รูปปั้นกรีกของคุณพ่อด้วย”
พุดพิชญา निकออกอีกเรื่องจึงเล่ากลัวเสียงหัวเราะ ขจรยิ้มกว้าง

“อาจำได้ หนูฉัตรเอาแต่พูดว่า รูปปั้นไม่มีคิ้ว ไม่เห็นสวยเลย ตอน
ที่โดนตีก็ยังไม่เข้าใจว่าทำไมถึงถูกทำโทษ” พุดพิชญาหัวเราะต่อ หล่อน
ยังจำความรู้สึกไม่เข้าใจในตอนนั้นได้ดี

“แล้วคุณพ่อหนูก็เลยสั่งให้เอาสีเทียนไปเก็บ แต่หนูฉัตรแสบกว่า
ที่แอบสีซอล์กไว้บนบ้านต้นไม้ พ่อคุณพ่อเพลอกก็เอาลงมามาถูรูปลื่นอีก”
ขจรยังพูดต่อ พุดพิชญาก็ซ้ำอีกครั้ง ฉัตรฟ้าเก่งเรื่องการเก็บความลับ
และซ่อนของนัก ที่ประจำของฉัตรฟ้าคือบ้านไม้ที่บิดาสร้างไว้บนต้นไม้
ใหญ่ด้านหลังคฤหาสน์ ซึ่งเป็นฐานทัพลับของสี่สาวพี่น้อง

คนที่มักจะไปหลบที่นั่นบ่อยๆ ก็คือ ฉัตรฟ้า ผู้ซึ่งมีความลับตลอด
เวลา ขจรเองก็คงกำลังนึกถึงเรื่องของฉัตรฟ้าอยู่เช่นกัน จึงหลุดขำออก
มาด้วย แต่เมื่อคิดขึ้นได้ว่าคนที่พูดถึงไม่อยู่บนโลกนี้แล้ว ทั้งคู่จึงหยุด
หัวเราะพร้อมกัน

“คุณอาอยู่ที่ไหนหะรอคะ ตอนเกิดเรื่อง”

ใจไม่ได้นี้ก็อยากจะทำปากคำ แต่นี้เป็นเรื่องที่หล่อนไม่รู้จริงๆ

“อยู่ที่สวนกล้วยไม้ ระบบไฟฟ้ามีปัญหา อา ก็เลยไปดูหน่อย” ขจร
เล่าด้วยน้ำเสียงปกติ

พุดพิชญาเลิกคิ้วและโทษตัวเองที่แสดงท่าที่สงสัยชัดเจนขนาดนี้

“ในเวลาที่กำลังจะมีพิธีเนี่ยนะคะ คุณอาไปสวนกล้วยไม้?” หล่อน
นึกถึงระยะทางและความเป็นไปได้ สวนกล้วยไม้อยู่บนยอดเขาที่ห่างออก
ไป และในระยะเวลาที่งานพิธีกำลังจะเริ่ม อาของหล่อนมีเหตุผลใดที่ต้อง
ผละออกจากงานกะทันหันในเมื่อรู้ว่าอาอาจจะกลับมาไม่ทัน

“ธนามาตามให้เอาไปดู หนูพิชาก็รู้ว่าระบบความเย็นของเรามอง
ข้ามไม่ได้ ถ้าอุณหภูมิเปลี่ยนแปลงจะมีผลต่อการเจริญเติบโตของกล้วยไม้”

ขจรอธิบายพร้อมสบตาหล่อน พุดพิชญาเพียงพยักหน้ารับเป็นเชิงเข้าใจ
 “นี่หนูพิชญาไม่ได้คิดว่าอาเป็นคนร้ายหรอกใช่ไหม” ขจรพุดพลาง
 ส่งยิ้มมาให้ พุดพิชญาสะดุ้งเล็กน้อย

“เปล่าเลยคะ พี่ไม่ได้คิดแบบนั้น ขอโทษนะคะ ถ้าพี่เสียมารยาท”
 หล่อนพุดรัวเป็นชุด ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าการกระทำแบบนี้ยิ่งทำให้ดูน่า
 สงสัยกว่าเดิม แต่ผิดคาด ขจรเพียงแค่นิ่งเฉย

“ไม่เป็นไรหรอก อาเข้าใจดี เพราะหลังเกิดเหตุอาก็ยังไม่ได้คุยกับ
 หนูชมและหนูพิชญาเลย จะคุยมากหน่อยก็แค่หนูบัว อาคิดอยู่ทุกวันนี้ว่า
 ใครในบ้านเราที่ใจคอโหดเหี้ยมพอจะทำเรื่องแบบนั้นได้” ขจรพุดจบแล้ว
 จึงเซ็ดปาก พุดพิชญาจ้องมองถ้วยน้ำขิงราวกับว่าหล่อนมองเห็นอะไร
 ในนั้น

“ตามที่ตำรวจบอกนั้นแหละ คนร้ายอาจจะเป็นคนข้างนอกก็ได้
 ตำรวจพบรอยเลือดที่บ้านหน้าต่างนอกตึก และพุ่มไม้ใต้หน้าต่างบานนั้น
 ก็เป็นรอยเหมือนคนกระโดดลงไปไม่ใช่หรือ” ขจรกล่าวสรุปอีกครั้ง
 พุดพิชญาเพียงแค่นิ่งหน้าเท่านั้น

“คะ” ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองขจร

“ตำรวจพบเบาะแสว่ามีคนปีนออกไปก็จริง แต่ไม่พบร่องรอยการ
 เข้ามาเลยนะคะ” หล่อนตอบออกไปอย่างตั้งใจคิด แววตาของขจรรูปไหว
 เพียงเสี้ยววินาที ก่อนเขาจะกลับม้ายิ้มอย่างใจเย็นอีกครั้ง

“คนร้ายอาจจะแฝงตัวเป็นแขกหรือนักข่าวก็ได้ ตอนนั้นแขกหรือก็
 ทอยยกกันเข้ามาแล้วนี่” คำตอบของผู้เป็นอาไม่ได้ทำให้พุดพิชญาแปลกใจ
 หญิงสาวเพียงแค่นิ่งหน้ารับอีกครั้ง

“คะ ตำรวจก็พุดแบบนี้เหมือนกัน”

บันไดที่ขึ้นไปชั้นบนมีสองทางคือ บันไดตรงกลางและบันไดด้าน
 หลังครัว ในเมื่อหล่อนต้อนรับแขกอยู่ที่ห้องโถงตลอดเวลา และไม่เห็นว่า
 จะมีแขกคนไหนเดินขึ้นไปชั้นสองเลย จึงเป็นไปได้ว่าจะมีคนแอบเข้าไป

ทางห้องครัว ถึงแม้จะมีแม่ครัวและเด็กรับใช้เต็มไปหมด แต่ถ้าอาศัยช่วงจังหวะที่ทุกคนออกมาเสิร์ฟอาหารและช่วยรับแขก ก็มีความเป็นไปได้

“อาเข้าใจนะ ช่วงนี้พวกหนูสามคนอาจจะเครียดหน่อย เพิ่งเกิดเรื่องร้ายกับหนูฉัตร แถมยังใกล้วันเปิดพินัยกรรมของพี่ป๋นอีก” พุดพิชญาเงยหน้าขึ้นมามาทันที หล่อนกะพริบตาซ้ำๆ

“วันเปิดพินัยกรรมของคุณพ่อ จะถึงแล้วหรือคะ”

“ใช่ จะครบสองปีแล้วนะ” ขจรตอบราวกับเขานั่งนับวันรอออย่างไรรออย่างนั้น

สิ่งแปลกประหลาดอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นหลังจากอโศกสบันผู้เป็นบิดาเสียคือ เงื่อนไขที่ทำให้เปิดพินัยกรรม ซึ่งเขาให้เปิดหลังจากวันที่เขาเสียชีวิตครบสองปี ห้ามเปิดก่อนหน้านั้นเป็นอันขาด

โดยนายสมเดช นายประจำตระกูลนุப்புผิงจินดาแจ้งแก่พวกหล่อนในวันเผาศพบิดาว่า อโศกสบันได้แก้ไขพินัยกรรมและตั้งเงื่อนไขนี้ไว้ก่อนที่เจ้าตัวจะเสียชีวิตเพียงสัปดาห์เดียวเท่านั้น ราวกับรู้ว่าตนจะตายวันไหน

ไม่มีใครรู้ว่าอโศกสบันทำแบบนี้เพื่ออะไร บุญทริกาบอกน้องๆ ว่า บิดาอาจจะต้องการให้ธุรกิจก้าวหน้าและเติบโตจนมีกำไรเพิ่มพูนแล้วจึงค่อยแบ่งสันปันส่วนให้แต่ละคน พุดพิชญาไม่ใช่คนที่สนิทกับบิดาดังนั้นหล่อนจึงไม่อาจคาดเดาความคิดนี้ได้จริงๆ ทว่าชมพูนุชกลับรู้สึกกังขาว่า บิดาอาจจะรอให้ความจริงบางอย่างเปิดเผยออกมาในช่วงสองปีนี้ก็ไม่ได้

การเสียชีวิตของฉัตรฟ้าทำให้หล่อนลืมวันครบรอบวันตายของบิดาเสียสนิท

“หนูฉัตรไม่อยู่แล้ว สักส่วนของพินัยกรรมคงมีการเปลี่ยนแปลงทีนี้ละ พวกหนูสามคนก็จะได้สบายใจขึ้นหน่อย” ขจรยังคงพูดต่อราวกับเรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องธรรมดา พุดพิชญาถึงกับขมวดคิ้วด้วยความไม่เข้าใจ

“สบายใจเรื่องอะไรคะ”

“ก็เรื่องมรดกของหนูฉัตรไง หนูบัวคงโล่งใจนิดๆ เพราะส่วนที่หนูฉัตรได้น่าจะมากที่สุด”

พุดพิชญาเกาะพริบตาถี่รัว นี่ก็ขอบคุณตัวเองที่สะกดอารมณ์เคืองไว้ได้

“ทำไมคุณอาถึงคิดอย่างนั้นล่ะคะ” พุดพิชญาถามแค่นั้น เพราะกลัวว่าหากถามมากกว่านี้ หล่อนจะสะกดน้ำเสียงให้เป็นปกติไม่ได้

“โอ้ หนูพิชา พ่อหนูทั้งรักทั้งหวงหนูฉัตร จำไม่ได้หรอก วันเกิดครบสิบเก้าปีของหนูฉัตร ที่คุณพ่อถามว่าหนูฉัตรอยากได้อะไร แล้วหนูฉัตรก็พูดว่า อยากได้คุณพ่อบุปผาชาติ พ่อหนูก็พูดเองนะว่าจะยกให้”

พุดพิชญาหยุดนิ่งไปคล้ายกับต้องมนตร์สะกด หล่อนขอตัวออกจากโต๊ะอาหารอย่างรักษามารยาทที่สุด ก่อนจะเดินกลับขึ้นห้องพักโดยไม่ได้หันกลับไปมองว่าขจรจ้องมองดูหล่อนเดินหายขึ้นไปด้านบนจนลับตา

“อย่าให้อาขจรปั้นหัวเซียวนะ พิชา” ชมพูนุชพุดพลางจับมือหล่อนแน่นด้วยความโกรธ

“อาขจรก็พูดเกินไป นี่มันงใจชัดๆ” ชมพูนุชกล่าวด้วยน้ำเสียงโมโหเป็นระลอกสอง พุดพิชญาจึงเป็นฝ่ายที่ต้องบีบมือพี่สาวเพื่อให้อาเจ็ยลงแทน

“แต่อาขจรก็พูดถูกนะ” บุญศรีกาที่กำลังถอดต่างหูอยู่หึ่งตัวลงนั่งหน้ากระຈกโต๊ะเครื่องแป้ง

บุญศรีกาและชมพูนุชกลับถึงบ้านในเวลาไล่เลี่ยกัน พุดพิชญาจึงเรียกทั้งสองให้เข้ามานั่งรวมกันในห้องของพี่สาวคนโตเหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา พี่น้องมีเรื่องจะปรึกษากัน หากแต่คราวนี้กลับไร้เงาของฉัตรฟ้า

พุดพิชญาเล่าเรื่องที่คุยกับขจรให้พี่สาวทั้งสองฟัง และก็เป็นที่ไป

ตามคาด ชมพูนุชเดือดดาลราวกับเป็นคนฟังจรรยาตัวเอง

“ตอนนั้นพวกเธอไม่อยู่ แต่พ็อยู่ วันเกิดของยายฉัตร ยายฉัตรเลยขอคุณพ่อตี๋มไวน์ บอกว่าอยากลองชิม คุณพ่อท่านก็อนุญาต เห็นว่าเป็นครั้งแรกด้วย แก้วเดียวก็ถึงกับคอพับคออ่อน” บุญทริการวบผมยาวด้วยก๊ีบสีดำอันใหญ่ มืออีกข้างก็หยิบสำลีสักด้ายาล้างเครื่องสำอาง

“โกหก! จำได้มั้ย ยายฉัตรเคยไปเมาแเอ้ที่คอนโดฯ เพื่อนชม นั้แหละ โดนไวน์ไปเกือบสองขวด ตอนนั้นยายฉัตรยังใส่ชุด ม. ปลายอยู่เลย เพื่อนชมพูดกันใหญ่ว่ายายฉัตรคอแข็ง ไวน์แค่แก้วเดียว น้องสาวเราไม่มีทางเมาหรอก” ชมพูนุชเอ่ยสิ่งทีคิดออกมาจนหมด

พูดพิชญาจำเรื่องทีพี่สาวคนรองเล่าได้ คินนั้พวกหล่อนุ่นวายกันใหญ่ หาวิธีทำให้ฉัตรฟ้าสร้างและไปเรียนในวันรุ่งขึ้นได้ โชคดีทีคินนั้หนีบิดามารดาไม่อยู่บ้าน

“พี่ก็ว่านั้แหละ แต่เอาเป็นว่าวันนั้ยายฉัตรมา เลยถามคุณพ่อว่าจะให้อะไรเป็นของขวัญวันเกิด คุณพ่อท่านก็ถามว่าอยากได้อะไร ยายฉัตรตอบว่าคฤหาสน์บุปผชาติ” ทั้งชมพูนุชและพูดพิชญานั้ฟังด้วยความตั้งใจ

“พี่ก็กับคุณแม่มองหน้ากันเล็กลัก แล้วคุณพอกั้หัวเราะขึ้นมา ก่อนจะบอกว่าได้ พ่อจะยกบ้านหลังนี้ให้” เมื่อพี่สาวคนโตเล่าจบ พูดพิชญาก็ก้มลงมองพื้น ส่วนชมพูนุชดูเหมือนจะหงุดหงิดยิ่งกว่าเดิม

“คุณพอกั้แบบนี้ตลอด ตามใจยายฉัตรซะจนเสียนิสัย” ชมพูนุชกอดอกพลงพ่นลมหายใจออกมาอย่างไม่พอใจนัก

“แต่กั้นะ วันนั้นคุณพ่อเองก็เมาเหมือนกันไม่ใช่เธอ อาจจะพูดเล่นกั้ได้” พี่สาวคนรองยังไม่ยอมลดละ การต้อั่งนั้ฟังว่าพ่อลำเอียงไปทางลูกคนใดคนหนึ่งมากเป็นพิเศษเป็นสิ่งที่ชมพูนุชไม่โปรดปรานเท่าไร

“เราจะได้อูู้กันแล้วไง วันเปิดพินัยกรรมจะมาถึงแล้ว” บุญทริกาหันม่ายกั้ไหล่ให้น้องสาวทั้งสอง ก่อนจะหันกลับไปเซ็ดเครื่องสำอางต้อ

“แล้วก็...พืมีเรื่องจะบอกพี่ๆ อีกอย่างค่ะ” พุดพิชญาพุดพลางหยิบของเอกสารที่หล่อนเจอในห้องของฉัตรฟ้าขึ้นมา

“ยายฉัตรพรินต์แบบงานของพี่ส่งให้ทาง Blue Gems อีกแล้วค่ะ” หล่อนยื่นของเอกสารให้พี่สาวคนรอง ชมพูนุชอ้าปากด้วยความตกใจเล็กน้อย แล้วจึงค่อยๆ แกะซอง

“อีกแล้วหรือ สรุปว่าครั้งที่แล้วยายฉัตรทำจริงๆ ใช่มั้ย” บุญทริกาวางสำลีสลบนโตะแล้วเดินมาหาสองสาว พุดพิชญาพยักหน้าด้วยความลำบากใจ

ชมพูนุชหยิบกระดาษที่เขียนด้วยลายมือของฉัตรฟ้าซึ่งแนบอยู่ในซองออกมา หล่อนแหม้มริมฝีปากอย่างอารมณ์เสีย

“ที่ตอนถามละไม่ยอมรับ อยากให้เจ้าตัวอยู่จริงๆ ดูซิว่าหลักฐานคาตาขนาดนี้ จะกล้าโกหกอีกมั้ย” ชมพูนุชยื่นซองส่งให้บุญทริกา พี่สาวคนโตรับมาอ่านและหยิบแบบงานของพุดพิชญาออกมาดูทีละแผ่นพลางถอนหายใจ

“ครั้งที่แล้วก็แลกกับตำแหน่งพรีเซนเตอร์ ครั้งนี้ก็คงจะเหมือนกันแฮะ น้องสาวฉัน ทำได้ทุกอย่างจริงๆ” ชมพูนุชพุดพลางกอดอกพร้อมกับขมวดคิ้ว

“แต่น่าจะยังไม่ได้ส่ง พิคิดว่ายายฉัตรคงเตรียมส่งหลังงานแต่งงานค่ะ” พุดพิชญาพุด เมื่อเห็นบุญทริกาสำรวจหน้าของเอกสาร พี่สาวคนโตวางซองไว้บนตักแล้วมองหน้าพุดพิชญา

“ไม่ใช่ว่าพี่ไม่เข้าใจความรู้สึกพี่ซา แต่ยายฉัตรเสียไปแล้ว พี่อยากให้พี่ซาให้อภัยน้องนะ อีโหลสิกรรมให้น้องเถอะ วิญญาณน้องจะได้ไปสู่สุคติ” บุญทริกาอุบผมหญิงสาวที่บัดนี้กลายเป็นน้องคนสุดท้องไปโดยปริยาย พุดพิชญาพยักหน้ารับ

“ค่ะ” พุดพิชญากล่าวอย่างไม่แน่ใจเท่าไรนักว่าหล่อนจะทำได้อย่างที่รับปาก ชมพูนุชอุบผมน้องสาวเพื่อปลอบโยนอีกครั้ง พุดพิชญาจึงส่ง

ยิ้มกลับไปให้เพื่อบอกว่าหล่อนไม่เป็นไร

“เอาละ ทีนี้ก็ตาพี่บ้าง พี่เองก็มีเรื่องของยายฉัตรจะบอกเราสองคน แต่พี่ขอแค่อย่างเดียว ชมพู่จำคำพี่ไว้นะ น้องเสียไปแล้ว เราแค่นึกองน้องไปก็เปล่าประโยชน์” การเปิดเรื่องของบุญทริกาไม่ได้ช่วยให้ชมพู่ซึ้งใจเย็นลงได้ในความคิดของพุดพิชญา หญิงสาวเองรู้สึกหวั่นใจอยู่ลึกๆ ว่ามีแต่จะทำให้เรื่องเลวร้ายลงเท่านั้น

“พี่ได้ผลชันสูตรศพของยายฉัตรมานานแล้ว อย่างที่เราู้กัน พี่สงสัยบางอย่างจึงขอให้เขาชันสูตรรอบสองให้ และก็เป็นไปตามที่พี่คิดจริงๆ” หัวใจของพุดพิชญาเต้นไม่เป็นจังหวะ หล่อนรู้ว่าควรจะรีบจับมือชมพู่ซไว้ให้เร็วที่สุด

“ยายฉัตรไม่ได้ท้อง”

สิ้นสุดคำพูดของพี่สาวคนโต ชมพู่ซก็ชะงักไปทันที พุดพิชญาเกาะไว้อยู่แล้วว่าหล่อนจะได้ยินประโยคนี้ หล่อนดึงมือชมพู่ซมาจับเอาไว้ แต่พี่สาวคนรองกลับสะบัดมือออกแล้วลุกขึ้นยืน

“ชะ...ขอโทษนะ แต่ชมให้อภัยกับเรื่องนี้ไม่ได้ อย่างน้อยก็ตอนนี้ ชมคงให้อภัยไม่ได้ ชมขอตัวไปสงบสติก่อนนะค่ะ”

“ชมพู่ ให้พวกเราอยู่ด้วยเถอะนะ อย่าอยู่คนเดียวเลย เดี่ยวจะยิ่งคิดมากไปกันใหญ่” บุญทริกาลุกขึ้นยืนเพื่อปลอบน้องสาวด้วยเช่นกัน แต่ชมพู่ซสายหน้าไปมา ในขณะที่น้ำตาเริ่มรินไหล

“ไม่ ชมไม่อยากฟังอะไรแล้ว ชมขออยู่คนเดียวสักพัก” ชมพู่ซหันหลัง เปิดประตูห้องแล้วเดินกลับห้องตัวเองไปทั้งน้ำตา บุญทริกาหุดตัวลงนั่งบนเตียง ซึ่งเป็นที่ที่ชมพู่ซนั่งเมื่อสักครู่

“พี่ผิดเอง พี่ไม่น่าบอกวันนี้เลย” พี่สาวคนโตกุมขมับ พุดพิชญาขยับเข้ามาใกล้เพื่อกอดไหล่พี่สาวไว้

“จะบอกตอนไหน ผลก็เป็นแบบนี้เหมือนกันนั่นแหละค่ะ มันไม่เกี่ยวกับช่วงเวลาหรือก มันเกี่ยวกับเนื้อหาต่างหาก”

บุญศรีกามาแน่นปากแน่นแล้วจึงหันมามองพุดพิชญา

“พิชญาอยู่แล้วใช่ไหม เรื่องนี้” เมื่อเรื่องมาถึงขนาดนี้ หล่อนจึงไม่จำเป็นต้องปิดบังอะไร พุดพิชญาพยักหน้ารับ

“ค่ะ พิคแ่สงสัย แต่ถ้าไม่มีหลักฐานก็ไม่กล้าพูด ยายฉัตรแ่แก่่งจะตาย” พุดพิชญานึกถึงวันที่หล่อนไปเคาะห้องฉัตรฟ้า หล่อนนอนนอนกับน้องสาว เพราะเพิ่งสะดุ้งตื่นจากฝันร้าย ฉัตรฟ้าที่จ้วเงียอยู่หงุดหงิดนิดหน่อย แต่ก็นอนต่อ โดยลืมไปว่าตัวเองวางกล่องผ้าอนามัยที่เพิ่งแกะไว้บนโต๊ะ

“พี่รู้ละ รู้ดีเลยละว่าน้องสาวเราร้ายกาจมาก ทำทุกอย่างเพื่อให้ได้สิ่งที่อยากได้ แต่ก็ไม่ได้คิดว่าขนาดนี้”

พุดพิชญาพยักหน้าตาม หล่อนไม่รู้ว่าจะพูดอะไรต่อดี จึงทิ้งตัวพิงไหล่พี่สาว ปล่อยให้บุญศรีกาพูดต่อ

“พี่เคยหวังให้ยายฉัตรเลิกละโมภนะ เลิกนิสัยอยากได้ไปหมดทุกอย่างโดยไม่สนใจคนอื่น น่าเศร้านะ ที่พี่ไม่มีวันจะได้เห็นวันนั้นแล้ว”

๔

การนั่งทำงานในคฤหาสน์ไม่เคยรบกวนจิตใจพุตพิชญาขนาดนี้มาก่อน หล่อนตื่นแต่เช้าเพราะนอนไม่หลับ จึงฆ่าเวลาด้วยการออกแบบเครื่องประดับเพื่อส่งประกวดในงาน ‘โตเกียว แกรนด์ แฟชั่น’ งานประกวดครั้งนี้ถือเป็นอีกหนึ่งความหวังที่จะทำให้ร้าน Picha มีชื่อเสียงขึ้นมาได้ แต่เรื่องราวมากมายที่รบกวนจิตใจ ทำให้หน้ากระดาษมีแต่ความว่างเปล่า พุดพิชญาวาดแล้วขยำเป็นแผ่นที่ลึบ ก่อนจะพับหน้าลงบนโต๊ะ จนกระทั่งเสียงนกร้องยามเช้าเรียกสติหล่อนให้กลับคืนมาอีกครั้ง

พุตพิชญาหันไปมองรอบห้อง ค้นหาแรงบันดาลใจที่จะจุดประกายความคิดหล่อนได้บ้าง หล่อนมีบอร์ดขนาดใหญ่แปะอยู่บนฝาผนัง ซึ่งติดรูปภาพที่หล่อนไปเที่ยวทั่วทุกมุมโลก รวมทั้งรูปภาพแปลกๆ ที่ไม่สามารถพบเห็นได้ทั่วไป แบบผ้า แบบเครื่องประดับ แบบแฟชั่นที่หล่อนชอบซึ่งตัดออกมาจากนิตยสารแปะประดับไว้ บางครั้งเวลาที่คิดงานไม่ออก หล่อนก็จะเดินมาที่บอร์ดนี้เพื่อหาอะไรแปลกใหม่ให้ผลงานตัวเอง

ด้านล่างบอร์ดมีการ์ดใบเล็กเขียนว่า ‘Happy Birthday Picha’ การ์ดวันเกิดตอนหล่อนอายุครบสิบเจ็ดปี พุดพิชญาแกะการ์ดใบนั้นออกจากบอร์ดแล้วอ่านข้อความ ลายมือหัวตของฉัตรฟ้าเขียนไว้ว่า

‘แต่ พิช่า พี่สาวที่แสนดีที่สุดในโลก ขอให้พี่สมหวังทุกอย่าง
ทุกประการ และรักน้องมากๆ อย่างนี้ตลอดไป’

หล่อนอมยิ้มกับข้อความของน้องสาวซื่ออ่อน ด้านหน้าของการ์ด
เป็นรูปวาดบิตามารดา บุนทรिका ชมพูนุช พุดพิชญา และฉัตรฟ้า กำลัง
นั่งอยู่บนโซฟาตัวเดียวกัน เป็นภาพสเกตช์ด้วยมืออย่างง่าย ซึ่งนับว่า
ฉัตรฟ้ามีฝีมือในการวาดภาพพอสมควร

พุดพิชญาจำได้ดีถึงวันที่ฉัตรฟ้าให้การ์ดใบนี้แก่หล่อน

ตอนเย็นวันอาทิตย์วันนั้น ฉัตรฟ้ายื่นการ์ดใบนี้ให้ตอนที่ไปถึงร้าน
อาหารแล้ว อโศกสบันและพรพิมล บิดาและมารดาของหล่อนตัดสินใจ
จะพาพุดพิชญาไปเลี้ยงอาหารค่ำฉลองวันเกิด ทั้งครอบครัวนั่งอยู่ในห้อง
อาหาร เพลิดเพลินกับเมนูอาหารทะเลของโปรดของพุดพิชญา เพราะเป็น
เจ้าของวันเกิด หมิงสาวจึงได้อภิสิทธิ์ในการเลือกรายการอาหาร ซึ่งไม่
บ่อยนักที่หล่อนจะมีสิทธิ์มีเสียงขนาดนี้

“ว่าไง พิช่า เอาอะไรเพิ่มมัย” อโศกสบันยังดูหนุ่มแม้จะอายุมาก
แล้วก็ตามที่ หันมาถามลูกสาวคนที่สามด้วยรอยยิ้ม พุดพิชญาในตอน
นั้นอายุเพียงแค่อิบเจ็ดปี หล่อนตื่นเต้นกับเมนูอาหารตรงหน้า ก่อนจะ
เงยหน้าบอกพนักงานเสิร์ฟ

“ทอดมันกุ้งกับปลาหมึกหนึ่งมะนาวละกันค่ะ” หล่อนตอบออกไป
พนักงานกำลังจะจดยรายการอาหาร แต่เสียงแหลมเล็กของเด็กสาวที่อายุ
น้อยที่สุดในโต๊ะก็ดังขึ้นมาเสียก่อน

“ปลาหมึกอีกแล้ว เหม็นคาวจะตาย ฉัตรฟ้าไม่ชอบเลยค่ะ” ฉัตรฟ้า
หันไปด้ากับพ่อ อโศกสบันหัวเราะพลางลูบผมลูกสาวคนเล็ก

“แต่วันนี้เป็นวันเกิดพิช่า เขาอยากกินอะไรก็ต้องตามใจเขาสี” อโศก-
สบันไม่เคยดุ เขาเป็นบิดาที่ใจดีกับลูกทุกคนเสมอ โดยเฉพาะกับลูกสาว

หัวแก้วหัวแหวนอย่างฉัตรฟ้า

“แต่ปลาหมึกเหม็นคาวนะคะพี่พิชา ถ้าอยากกินอะไรเปรี้ยวๆ เอา เป็นพวกต้มยำปลากะพงไม่ดีกว่าหรือคะ” ฉัตรฟ้าหันมาถามหล่อน

“นานๆ กินที ไม่เป็นไรหรอก อีกอย่าง ร้านนี้เขาทำปลาหมึกอร่อย ไม่เหม็นคาวหรอกน่า” ชมพูนุชที่นั่งฟังอยู่ด้านข้างขึ้นมา เป็นเรื่องปกติที่เวลา ฉัตรฟ้าแสดงความเอาแต่ใจ ชมพูนุชจะเป็นฝ่ายห้ามปราม

“คอเลสเตอรอลสูงนะคะ คุณพ่อคุณแม่กินไปก็ไม่ดีหรอก ฉัตร ว่าเอาเป็นต้มยำดีกว่านะคะ พี่พิชา” ฉัตรฟ้าฉลาดพอจะรู้ว่าหากอ้าง เหตุผลเกี่ยวกับบิดามารดา จะมีอิทธิพลมากกว่าเหตุผลอื่น พุดพิชญาจึง ตกอยู่ในสถานการณ์ลำบากใจอีกครั้ง ชมพูนุชกำลังจะเถียงต่อ หากแต่ พรพิมลผู้เป็นมารดา ก็สรุปขึ้นมา

“จริงอย่างยายฉัตรว่า กินปลาหมึกมากๆ ไม่ดีหรอก แม้ว่าสั่งปลา มากินดีกว่านะ พิชา” ผู้เป็นมารดาหันมาทางหล่อน พุดพิชญาจึงกลืนคำ คำส่วนตัวเองลงคอ แล้วปล่อยให้มารดาสั่งอาหารกับพนักงานเสิร์ฟแทน เหตุการณ์ที่ผ่านมามีส่วนใหญ่มักจะเป็นประมาทนี้ตลอด หล่อนจึงไม่ค่อยได้ ทำอะไรตามใจตัวเองนัก

“นี่ พิชา สรุปเรื่องเรียนต่อ ได้ดูไว้รึยังว่าจะไปที่ไหน” บุญศรีก เสนอเรื่องใหม่ในการพูดคุยเพื่อเลี้ยงบรรยากาศอิมคริม แต่กลับเป็น หัวข้อที่พุดพิชญาอยากจะได้เถียงที่สุด หล่อนเรียกความกล้าก่อนจะตอบ เสีียงแผ่ว

“ดูไว้หลายที่ค่ะ พียอยากเรียนด้านออกแบบ ที่สนใจอยู่คือพวก เครื่องประดับค่ะ มหาวิทยาลัยดีๆ ในฝรั่งเศสมีเยอะ แต่เท่าที่หาข้อมูล มา พิสนใจจะไปอิตาลีมากกว่า” พุดพิชญาตอบพี่สาวคนโตไป หล่อน เหลือบมองทางบิดาเพื่อสังเกตท่าที

“ก็ส่งใบสมัครไปสิ ลูกมีพรสวรรค์นะ น่าจะไปได้ดี” อโศกสับน พุดขึ้นก่อนจะรินเบียร์ลงแก้ว พุดพิชญาตาลุกวาว

“พ่อไม่ว่าอะไรใช่ไหมคะ ถ้าพี่จะไม่เรียนต่อคณะบริหาร” หล่อนถามหยิ่งเชิงอีกครั่ง

“จะว่าอะไรละ ชมพู่เรียนนิเทศฯ พ่อยังไม่ว่าอะไรสักคำ” อโศก-สปีนพุดกลั้วหัวเราะ พุดพิชญาแทบจะร้องกรี๊ด แม่จะพอรู้ว่าบิดาของหล่อนไม่เคยปิดกั้นเรื่องความชอบและการศึกษา แต่หล่อนก็ไม่เคยคุยเรื่องนี้อย่างจริงจัง

“ถือเป็นของขวัญวันเกิดละกันนะพิชญา ลูกอยากเรียนที่ไหนก็ได้ พ่ออนุญาต” ผู้เป็นบิดากล่าวด้วยรอยยิ้ม นับเป็นของขวัญล้ำค่าที่สุดในชีวิต พุดพิชญารีบยกมือไหว้ขอบคุณทันที

“ขอบคุณมากค่ะพ่อ” ชมพู่ชูจับไหล่น้องสาวแล้วหันมาขยิบตาให้ เป็นทำนองว่าเห็นมัยละ พี่บอกแล้ว

“ดีจังเลยนะคะ พี่พิชญา ในที่สุดพี่ก็หาตัวตนเจอสักที” ฉัตรฟ้าพุดด้วยน้ำเสียงใสซื่อ ก่อนจะหันมามยิ้มกว้าง แล้วจึงหันไปหาอโศกสปีนเพื่อพูดเรื่องของตัวเอง

“โปสเตอร์รณรงค์เรื่องยาเสพติดที่ฉัตรออกแบบ ได้ลงนิตยสารเคเอ็ม บางกอก ด้วยนะคะ” ฉัตรฟ้าหันไปบอกพ่อด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นราวกับเด็กๆ ที่อวดผลการเรียนของตัวเอง

“นิตยสารอะไรเหรอลูก พ่อไม่เคยได้ยิน”

“นิตยสารวัยรุ่นน่ะ ดึงมากเลยไหม้ย ยายฉัตร” พรพิมลช่วยเสริม ฉัตรฟ้ารีบพยักหน้า

“ใช่ค่ะ พี่เขาบอกว่าเล่มหน้าจะให้ฉัตรถ่ายแบบขึ้นปกด้วยค่ะ” ฉัตรฟ้าเล่าด้วยความภาคภูมิใจ

พุดพิชญาหยุดคิด โปสเตอร์รณรงค์เรื่องยาเสพติดเนี่ยนะ ไม่ยักรู้ว่าฉัตรฟ้าเองก็สนใจจะส่งประกวด เมื่อหลายเดือนก่อน หล่อนเคยออกแบบและลงวาดเก็บไว้ในสมุดภาพส่วนตัว แต่ไม่ได้ส่งไปเพราะไม่มั่นใจในฝีมือ รวมทั้งไม่เคยให้ใครดูนอกจากฉัตรฟ้า หลังจากนั้นก็ไม่ได้อีก

พูดถึงเรื่องนี้อีก

“แม่เห็นรูปแล้วละ ที่เป็นรูปมือถือบุหรี มีคว้นโฉบขึ้นมา ภายในคว้นนั้นมีโทษของบุหรีแบบต่างๆ ไข่ม้อย สวยมากเลยนะ” พรพิมลกล่าวชมด้วยรอยยิ้ม เมื่อได้ยินอย่างนั้น พุดพิชญา ก็ตาโตขึ้นมาทันที

“แสดงว่าผลงานของลูกพ่อต้องดีมากแน่ๆ หน้าตาก็สวยขนาดนี้ เป็นนางแบบตั้งเมื่อไหร่ พ่อจะได้คงไปออกงาน ซ้ายก็ชมพูนุช ขวาก็ฉัตรฟ้า คนต้องอิจฉาพ่อทั้งงานแน่” อดีกลบปากกล่าวก๊วหัวเราะ พलगดิ่งฉัตรฟ้ามากอด ขณะที่พรพิมลยิ้มกว้าง บุญทริกาและชมพูนุชมองหน้ากันอย่างไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรดี พุดพิชญาจ้องมองน้องสาวคนเล็กที่กำลังหัวเราะอย่างเรงร่า

หลังจากอาหารทะเลมื้อใหญ่ ฉัตรฟ้าก็ขอตัวไปเข้าห้องน้ำ พุดพิชญาก็รีบลุกขึ้นเดินตามไปทันที หล่อนพุ่งเข้าไปจับแขนน้องสาวคนเล็กที่กำลังล้างมืออยู่หน้ากระจกในห้องน้ำ

“ฉัตรฟ้า รูปร่างสวยนั่นนี่เป็นคนออกแบบไม่ใช่เหรอ” พุดพิชญาเอ่ยถาม ฉัตรฟ้าที่กำลังล้างมืออยู่หยุดชะงัก ก่อนจะหันมายิ้มให้

“ใช่ อันนั้นแหละค่ะ” ฉัตรฟ้าสะบัดมือหล่อนอกเบาๆ แล้วหันไปบีบสบู่เหลวใส่มือตัวเอง

“แต่ทั้งหมดที่เป็นคนทำนะ” พุดพิชญาขมวดคิ้ว

“ก็พี่พิชญาไม่ยอมส่งนี่ละ ทำไมละ กลัวจะไม่ได้รางวัลเหรอ”

ฉัตรฟ้าถามพलगูฟองสบู่ในมือไปมา

“ก็ใช่ พี่คิดว่าจะไม่ส่ง แต่มันก็ไม่ได้หมายความว่าฉัตรจะเอาไปส่งแทนพี่ได้นะ” หล่อนย้ำด้วยน้ำเสียงไม่สบายอารมณ์ แต่แทนที่ฉัตรฟ้าจะกลัว น้องสาวหล่อนกลับหัวเราะแทน

“ทำไมละคะ จะเก็บไว้อย่างนั้นเหรอ เสียตายออก อีก็อย่าง ฉัตรเอาไปดัดแปลงเพิ่ม ไม่ได้เอาไปส่งแบบนั้นซะหน่อย” ฉัตรฟาล้างสบู่ในมือจนหมด แล้วหันไปเช็ดมือกับกระดาษทิชชูด้านข้าง พุดพิชญาจวน

ปัญญาจะพูดต่อ

“ฉัตรขอโทษค่ะ ถ้าทำให้พี่พิชาไม่พอใจ ความจริงแล้ว ถ้าเป็นผลงานของพี่พิชาได้ลงในนิตยสารนั้น พี่พิชาก็จะได้ชื่อ แถมยังได้คำชมจากคุณพ่อด้วยใช่ไหมล่ะคะ” ฉัตรฟ้าหันมาจับมือหล่อน พลังมองด้วยแววตาอดอ้ออันและมีท่าทีสำนึกผิด

พูดพิชญาไม่ตอบอะไร ได้แต่หันไปมองทางอื่น ไม่อยากจะแสดงให้เห็นว่าสิ่งที่ฉัตรฟ้าพูดเป็นความจริง แต่การเสียบแบบนี้ก็คือการยอมรับโดยคุณั้นนั่นเอง แล้วฉัตรฟ้าก็ยิ้มกว้าง

“พี่บัวก็อนาคตนักธุรกิจรุ่นใหม่ไฟแรง พี่ชมก็เข้าวงการบันเทิง ฉัตรเองก็กำลังจะเข้าสู่วงการเหมือนกัน ไม่แปลกหรอกค่ะ ถ้าพี่พิชาจะรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ” พูดพิชญาหันกลับมามองหน้าน้องสาวคนสุดท้าย

“แต่คราวหลังพี่พิชอย่าทำแบบนี้ล่ะคะ โอกาสเป็นของคนพี่พร้อมจะไขว่คว้า เมื่อไหร่ที่พี่พิชถอดใจ มันก็จะหลุดลอยไป” ปรกยตาของน้องสาวเจิดจ้าเสียยิ่งกว่าแสงดาวยามราตรี

“ฉัตรฟ้า พี่ว่าฉัตรทำแบบนี้ไม่ถูกนะ” พูดพิชญากัดฟันพูด ฉัตรฟ้าเซ็ดมือด้วยกระดาษแล้วเหลือบตามองหล่อน

“ทำไมเธอคะ โกรธอะไรฉัตร โกรธที่ฉัตรคว้าโอกาสที่พี่ปล่อยผ่านไปอย่างนั้นเธอคะ” น้ำเสียงฉัตรฟ้าสงบนิ่งและดำดิ่งลงสู่ความเยือกเย็น

“ถ้าพี่อยากจะทำอะไรวินจริงๆ พี่ก็แค่ต้องพยายามให้มากกว่าคนอื่น ถ้าพี่ยังเพ้ออยู่ นั่นก็แปลว่าพี่ยังพยายามไม่พอ มันก็แค่นั้นเองค่ะ” ประโยคนี้คือประโยคประจำตัวของฉัตรฟ้า และแน่นอนว่าพูดพิชญาไม่ลืมหล่อนไม่มีทางลืมนั่น

พูดพิชญาจะพริบตาถี่ๆ ก่อนจะหลุดออกจากภวังค์ หญิงสาวปล่อยมือจากการดลีครีมไบนั้นพลังถอนใจ พลันสายตาก็เหลือบไปเห็น

ซองเอกสารสีน้ำตาลที่หล่อนหยิบมาจากห้องของฉัตรฟ้า

ไม่รู้ว่าจะไร دلใจให้พุดพิชญาหยิบซองเอกสารนั้นขึ้นมาแกะดูอีก รอบ หลิงสาวนั่งลงบนเตียง แล้วดูกระดาษที่ละแผ่น ซึ่งเป็นงานออกแบบของหล่อนที่ยังคงเป็นความลับ ไม่มีใครเคยเห็นแม้แต่ผู้ช่วยของหล่อนเองก็เถอะ

จนถึงกระดาษแผ่นสุดท้าย พุดพิชญารู้สึกได้ถึงความผิดปกติ เพราะเป็นกระดาษสีครีมหนาไม่เหมือนกระดาษแผ่นอื่น หล่อนจึงได้รู้ว่านี่ไม่ใช่งานของหล่อน

แต่เป็นงานออกแบบสร้อยคอที่สวยงามจนต้องมองด้วยความตะลึง ตัวสร้อยเป็นทองคำร้อยเรียงด้วยไข่มุกสีงาช้าง แล้วประดับด้วยเซฟไฟร์สีครามน้ำทะเลร้อยกับบุษราคัมสีเหลืองทองสลักด้วยมรกตเม็ดเล็ก ชวนให้จินตนาการถึงแดดยามบ่ายริมทะเลอันดามัน

ด้านหลังกระดาษแผ่นนั้นเขียนโน้ตไว้ว่า

‘คอลเล็กชันใหม่ของ Blue Gems ครีบ ส่งมายังนำลัยคุณฉัตร
ก่อน

กรรม’

พุดพิชญากะพริบตาถี่รว พ่งมองอีกครั้งจึงแน่ใจว่าอ่านไม่ผิด นี่คือสินค้าตัวใหม่ของบริษัทคู่แข่ง Blue Gems คงส่งมาให้ฉัตรฟ้าก่อนที่จะเปิดตัวสินค้า แต่ ณ ตอนนี้อย่างผ่านไปสามเดือนแล้ว หล่อนก็ยังไม่เห็นสร้อยเส้นนี้วางตลาด เป็นไปได้ว่าบริษัทอาจจะเลื่อนการวางจำหน่ายออกไปเพื่อรอพรินเตอร์คนใหม่ก็ได้

หลิงสาววางแบบงานชิ้นนั้นไว้ข้างตัว ขมวดคิ้วเข้าหากันในขณะที่ครุ่นคิดถึงความบังเอิญ ไม่นึกไม่ฝันว่าจะได้เห็นแบบงานชิ้นใหม่ของคู่แข่งล่วงหน้าขนาดนี้ แล้วหล่อนจะทำอย่างไรกับมันได้บ้าง ถ้าเห็น

ผลงานของคุณแข่งก่อน แล้วเขาทำอย่างไรกันล่ะ

หล่อนยิ้มปากแน่น ตัดสินใจสแกนแบบงานลงในโน้ตบุ๊ก เพียงไม่กี่อึดใจก็สำเร็จ

พุดพิชญาเปิดอีเมลแล้วแนบไฟล์ภาพเพื่อส่งเข้าอีเมลของร้าน ตอนที่กำลังจะพิมพ์รายละเอียดแนบตามไฟล์งานไปด้วย ก็จุกคิดขึ้นได้ว่า หากบอกจิตราว่าเป็นงานออกแบบจาก Blue Gems ผู้ช่วยสาวคงถามถึงที่มาเป็นแน่ แต่ครั้งจะไม่ส่งแบบใหม่ของคุณแข่งไปให้พนักงานดูเลย หล่อนก็นึกเสียดายอยู่ไม่น้อย เพราะใจหนึ่งก็อยากจะให้พนักงานคนอื่นได้ดูเป็นตัวอย่างว่า เราควรจะมีดีไซน์สร้อยคอแบบนี้ออกมาสู้กับคู่แข่งบ้าง เมื่อคิดได้ดังนั้น พุดพิชญาจึงยังไม่ได้พิมพ์รายละเอียดลงไปอีเมลได้แต่กดส่งไป เพราะคิดว่าหากไปถึงร้าน หล่อนอาจจะหาเหตุผลถึงที่มาของแบบงานชิ้นนี้มาโกหกได้

เพราะไม่คิดว่าวันนี้จะเข้าร้าน พุดพิชญาเลยใช้เวลาเก็บของนานเป็นพิเศษ กว่าจะลงจากห้องใต้ก็ปาไปเกือบเก้าโมงครึ่ง หล่อนสบายใจเล็กน้อยเพราะเวลานี้คงไม่ต้องเผชิญกับรถติดมากเท่าตอนเช้า จึงคิดจะหาอะไรรองท้องก่อนขับรถ หญิงสาวก้าวลงบันได ในขณะที่มัวแต่ติดกระดุมข้อมือ หล่อนจึงไม่ทันได้สังเกตเห็นตั้งแต่ที่เร็วกว่าสาวร่างเล็กกำลังเดินผ่านหน้าหล่อนไป เพิ่งมาเห็นตอนที่ลงมาถึงบันไดชั้นสุดท้ายแล้ว

“ปาน!” หล่อนไม่ได้ตั้งใจจะเรียกเสียงดังขนาดนี้ แต่ด้วยอารมณ์ตกใจมากกว่า

นิรมลสะดุ้งเล็กน้อย ใบหน้านั้นหันมาหาหล่อนช้าๆ เมื่อเห็นว่าเป็นพุดพิชญา คนถูกเรียกจึงถอนใจด้วยความโล่งอก

“โอ้ พี่พิชา ปานใจหายหมด” เด็กสาวส่งยิ้มกลับมาให้ รอยยิ้มโล่งใจของนิรมลทำให้พุดพิชญานึกขำในความขำฉวยอ่อน

“เมื่อวานไปไหนมาจ๊ะ ทำไมพี่ไม่เห็นเราเลย”

“เมื่อวานปานไปเฝ้าคนงานกลางหญ้าที่ไร่ค่ะ” นิรมลตอบพลางส่งยิ้มมาให้อีกครั้ง

นิรมล หรือ ปาน เป็นหลานสาวของโหมมฉายที่โตมาด้วยกันกับหล่อน ด้วยความที่เกิดปีเดียวกับฉัตรฟ้า อายุเลยไม่ห่างจากหล่อนเท่าไรนัก พุดพิชญา ฉัตรฟ้า และนิรมล จึงกลายเป็นเพื่อนก๊วนเดียวกันตั้งแต่เด็ก

แม่ในทีแรก ฉัตรฟ้าจะถือตัวว่าเป็นลูกเจ้านาย แต่พอโตขึ้นความคิดก็เปลี่ยน ทั้งสามสนิทกันมาก เพิ่งจะมีช่วงที่พุดพิชญาไปเรียนต่อที่อิตาลี เลยทำให้ห่างหายไปบ้าง เมื่อกลับมาหล่อนก็ไม่ได้สนิทกับนิรมลเหมือนเก่า กลายเป็นนิรมลกับฉัตรฟ้าที่สนิทกันมากกว่าเดิม แต่ความรู้สึกของหล่อนที่มีให้นิรมลก็ยังคงเหมือนเดิม

นิรมลเป็นสาวน้อยร่างผอม ความสูงพอๆ กับฉัตรฟ้า ฟันดี ผิวขาว ดวงตาคมกลมโต จมูกโด่งเป็นสัน ดูสวยแม้ไม่ได้แต่งหน้า ใบหน้าเรียวเล็กรูปไข่ล้อมกรอบด้วยผมดำสลวยยาวประบ่า เวลานิรมลเคลื่อนไหวผมของหล่อนจะพลิ้วไสวราวกับเจ้าหญิงในนิยาย หากจะมีข้อเสียก็คงจะเป็นบุคลิกภาพของเด็กคนนี้นั่น

เด็กสาวเคยประสบอุบัติเหตุเมื่อตอนเป็นวัยรุ่น ทำให้เท้าขาไม่ปกติ และคงเป็นเพราะการทำกายภาพบำบัดที่ไม่เพียงพอ จึงทำให้ขาทั้งสองข้างไม่เท่ากัน หล่อนจึงเดินกะเผลกตลอดเวลา

“วันๆ อยู่แต่ที่ไร่ ชูบลงเยอะเลย นี่พี่จะเข้าเมือง ปานจะเอาอะไรไปล่ะจ๊ะ” พุดพิชญาลูบผมน้องที่โตมาด้วยกันอย่างแผ่วเบา นิรมลยิ้มบางๆ พลางส่ายหน้าซ้ำๆ

“ปานไม่เอาอะไรหรอกค่ะ แต่ถ้าพี่ชิวาวัง ก็แวะซื้อเค้กช็อกโกแลตร้านประจำของฉัตรฟ้าให้หน่อยนะคะ ปานว่าจะทำบุญไปให้ฉัตรฟ้าด้วย” รอยยิ้มของพุดพิชญาเจือปนลงเล็กน้อยเมื่อได้ยินชื่อฉัตรฟ้า

“จ๊ะ พี่ลืมนสนิทเลย ปานนี่จำแม่นตลอดเลยนะ ถ้าเป็นเรื่องของยาย

นั้ตร”

“ไม่จำได้ไงละคะ เตียวนั้ตรฟ้าก็มาเข้าฝันชู่จะหักคอก” เด็กสาวพูดติดตลก

“ถ้ามาจริงๆ ก็ฝากถามเรื่องคนร้ายด้วยละกัน” หล่อนต่อมุก ขณะที่นิรมลยิ้มบางๆ

“ค่ะ ปานเองก็อยากรู้เหมือนกัน อยากให้นั้ตรฟ้าเฉลยเรื่องนี้เร็วๆ” พุดพิชญาหุบยิ้มลงด้วยเหตุผลใดก็ไม่แน่ใจนัก นิรมลเพียงแค่อยิ้มให้หล่อนเท่านั้น

“ปานไปชงชาให้ณะคะพี่พิชา จะได้ดื่มก่อนไปทำงาน” นิรมลยกกล่องชาในมือให้ดู ส่วนมืออีกข้างก็ถือถุงใส่กล่องขนมถุงใหญ่

“ใครให้มาหรือจ๊ะ” พุดพิชญาเลิกคิ้วพลาถามด้วยความสงสัยว่าแขกที่ไหนจะมาแต่เช้าตรู่ขนาดนี้

“คุณธามค่ะ รออยู่ในห้องรับแขก” นิรมลตอบก่อนจะยิ้มกว้าง แล้วจึงหันหลังเดินเข้าไปในครัว ปล่อยให้พุดพิชญาหันกลับไปมองห้องรับรองด้วยความสงสัย

ธามไม่ได้นั่งจิบกาแฟรออยู่ที่โซฟาเหมือนทุกที ชายหนุ่มยืนสงบนิ่งอยู่ริมหน้าต่าง ทอดสายตามองไปยังสวนดอกไม้ด้านหน้า มือขวาล้วงกระเป๋ากางเกง พุดพิชญาเดินเข้าไปหาซ้าๆ พยายามอย่างยิ่งที่จะไม่ทักเสียงดัง เพราะเกรงว่าชายหนุ่มจะตกใจ

“พี่ธามาแต่เช้าเลยนะคะ” หล่อนยกมือขึ้นไหว้ ธามสะดุ้งเล็กน้อย ที่มีคนปลุกจากวงค์ เลยหันมายิ้มและรับไหว้ทันที

“เครื่องเพิ่งลงตอนเช้ามีดครีบพิชา พี่เลยรีบเอาของฝากมาให้” เมื่อเห็นว่าพุดพิชญานั่งลง ชายหนุ่มจึงเดินมานั่งที่โซฟาฝั่งตรงข้าม

“เห็นแล้วละคะ ขอบคุณมากนะคะ ช่วงนี้อากาศที่ยุโรปน่าจะไม่วุ่นวายมากใช้มั้ยคะ”

“ใช่จ้ะ อังกฤษช่วงหน้าร้อนสิบแปดองศา ร้อนมาก” ธามพูด

ติดตลก พุดพิชญาอึมขำ ผู้ชายคนนี้ขี้เล่นเสมอ ไม่แปลกที่ทั้งน้องสาว และพี่สาวหล่อนจะหลงรักเขาหัวปักหัวปำ

ถึงแม้จะบอกว่าเพิ่งลงจากเครื่อง พุดพิชญาก็รู้ว่าตลอดเวลาหลายชั่วโมงบนเครื่องบิน ชายหนุ่มคงไม่ได้ชมตาหลับเลย ใต้ตาของเขามีรอยคล้ำเล็กน้อยเหมือนคนอดหลับอดนอน งามดูซูบลงไปมาก วันนั้น ชายหนุ่มสวมเสื้อเชิ้ตสีฟ้าครามกับกางเกงสีขาวย่น นั่นคือเสื้อผ้าสบายที่สุดแล้วสำหรับคนอย่างงาม

งามเป็นชายหนุ่มหน้าตาดี จมูกโด่ง ดวงตาเรียวยาวตามแบบฉบับลูกครึ่งซึ่งมีเชื้อสายจีน ฉัตรฟ้าเคยเรียกชายหนุ่มว่า ‘พ่อหมี’ เพราะเวลาอึม ดวงตาทั้งสองข้างของเขาจะอึมตาม แลดูเป็นพ่อหมีใจดี

“ป้าโฉมคงเตรียมอาหารเข้าให้พี่แล้ว พี่งามอยู่กินข้าวเข้าด้วยกันก่อนลิคะ” หล่อนชวนตามประสาเจ้าบ้านที่ดี อันที่จริงเขากับหล่อนเกือบได้เป็นครอบครัวเดียวกัน หากไม่เกิดเหตุร้ายกับฉัตรฟ้าเสียก่อน

“ไม่เป็นไรครับ พิช่า พี่แค่แวะเอาของฝากมาให้แล้วเดี๋ยวต้องไปธุระต่อ” งามยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลา แล้วจึงเงยหน้ามองหล่อน

“พี่ได้ข่าวมาว่า พิช่าออกแบบเครื่องประดับในบิกแพชชีนัวร์ฟุ้งนี้เธอ” ชายหนุ่มพูดเหมือนเพิ่งนึกอะไรออก พุดพิชญายุ้ยหน้าอึมรับบิกแพชชีนัวร์ที่งามพูดถึงคือ งานแพชชีนัวร์ครั้งใหญ่ประจำปีของห้างสรรพสินค้า ‘แพชชีนพลาซ่า’ ที่ร้านของหล่อนตั้งอยู่ ซึ่งงามเป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่ของห้างฯ พุดพิชญาได้รับการติดต่อให้ออกแบบเครื่องประดับสำหรับงานแพชชีนัวร์ครั้งนี้ หญิงสาวจึงตอบรับทันทีและห่มเทกกับงานนี้สุดตัว

“คะ พี่งามไปด้วยรีเปล่าคะ”

“ไปครับ พี่ต้องไปเป็นประธานเปิดงาน” ชายหนุ่มตอบแล้วอึม พุดพิชญารู้สึกใจขึ้นขึ้นมา

“ดีเลยคะ พิกำลังคิดอยู่ว่าจะขึ้นเวทีตีมี๊ย พี่เหม่ม เจ้าของงาน

คะยันคะยอเหลือเกิน แต่เพียงไม่แน่ใจเลย” หล่อนไม่ค่อยมีความกล้า แสดงออกในสายเลือดเท่าไรนัก ตรงข้ามกับชมพูนุชหรือฉัตรฟ้าโดยสิ้นเชิง

“ไปเถอะครับ จะได้เป็นการโปรโมตร้านไปในตัว พี่ว่าเป็นโอกาสดี มากเลยนะ” ชายหนุ่มยกแขนขึ้นวางบนพนักเก้าอี้

“ค่อยยังชั่วหน่อยค่ะที่พี่ถามไปด้วย เพื่อพี่ทำอะไรไม่ถูก พี่ถามจะ ได้ช่วยบ้าง” หล่อนรู้สึกอุ่นใจเมื่อมีคนรู้จักอยู่ใกล้เสมอ

“ด้วยความยินดีครับ” งามพยักหน้ารับ แล้วก็เหมือนนึกอะไรออก ชายหนุ่มจึงหยิบสมุดเล่มหนึ่งที่วางอยู่บนโต๊ะยื่นให้พูดพิชญา

“อะไรหะคะ” แม่จะถามไปอย่างนั้น แต่หล่อนก็รับมาถือไว้ สมุด เล่มเล็กขนาดเท่าฝ่ามือ หน้าปกเป็นกระดาษหนาสีน้ำตาลขุ่น ไม่มีลวดลาย นอกจากคำว่า Note ขอบกระดาษมีรอยพับและยับ มีกระดาษสีเหลืองม ผืนผ้าสีเหลืองแผ่นเล็กๆ ยื่นออกมาหลายแผ่น ทันทีที่เปิดอ่านก็รู้ทันที ว่าเป็นของใคร

“สมุดคิวงานของฉัตรฟ้า นะครับ พี่มัวแต่ยุ่งๆ เลยลืมคืน แม่บ้าน เจออยู่ในรถพี่ตอนทำความสะอาด สงสัยว่าฉัตรจะทำตกไว้”

จริงๆ ไม่จำเป็นต้องอธิบายหล่อนก็พอเข้าใจ ลายมือของฉัตรฟ้า เป็นสิ่งที่หล่อนไม่มีวันลืมแน่ หน้ากระดาษทุกหน้าล้วนเต็มไปด้วยสารพัด นิด ทั้งนัดถ่ายแบบ นัดสัมภาษณ์ ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องงานมากกว่าเรื่อง ส่วนตัว แต่ก็มีส่วนที่ฉัตรฟ้าเขียนนัดอื่นๆ ไว้ เช่น กินข้าวเย็นกับที่บ้าน และวันลองชุดเจ้าสาว

สมุดคิวงานถูกเขียนจนถึงเดือนหน้า พุดพิชญาขมวดคิ้วเมื่อเห็นว่า คิวสุดท้ายของฉัตรฟ้าคือวันที่ ๑ เดือนหน้า

และที่ทำให้หล่อนตกใจก็เพราะข้อความที่ฉัตรฟ้าเขียนไว้ในวันนั้น ว่า

‘นัดเจอพี่มังกร หลังไร่ตอนเช้า’

หล่อนขมวดคิ้วหนักกว่าเดิม หล่อนแน่ใจว่า ฉัตรฟ้าหมายถึงไร่
บุปผจินดาที่อยู่บนเขาถัดออกไป แต่ใครล่ะคือ พี่มังกร

“ชมพู่” เสียงเรียกเบาๆ หลุดออกจากปากชาม พุดพิชญาละความ
สนใจจากสมุดคิวงานของฉัตรฟ้า แล้วหันไปมองตามสายตาของชายหนุ่ม
ชมพู่ซุกขี้นิ่งอยู่หน้าห้องรับแขก พี่สาวของหล่อนอยู่ในชุดเสื้อ
แขนกุดสีขาวยกกระบะโปรงสีสีแดง รวบผมเป็นหางม้า สะพายกระเป๋า
ใบใหญ่ด้านข้างที่คงจะใส่เสื้อผ้าไว้เปลี่ยน แสดงว่ากำลังจะไปถ่ายแบบ
ชามลุกขึ้นยืนทันที ชมพู่ซุกเข้มนปากแน่นแล้วหันหลังเดินออกจากห้อง
รับรอง และคิดว่าคงจะออกจากบ้านเลยทีเดียว

“เดี๋ยว ชม...ชม! เอ่อ พิศา พี่ขอตัวก่อนนะครับ” ไม่รอให้
พุดพิชญาพยักหน้า ชายหนุ่มก็รีบวิ่งออกจากห้องตามหลังชมพู่ซุกไป
พุดพิชญามองตามชายหนุ่มแล้วก็ถอนหายใจเบาๆ หล่อนเก็บสมุดจด
คิวงานของฉัตรฟ้าไว้ในกระเป๋า ก่อนจะเดินไปยังห้องอาหาร กลืนขนมปัง
ปังและชาหอมฉุยตะจะมูก เสียตายแทนชมพู่ซุกที่ไม่ได้ชิม แต่คิดดูแล้ว
พี่สาวหล่อนอาจจะกินไม่ลงก็เป็นได้

แดดยามสายของกรุงเทพฯมหานครฯ ไม่น่าอภิรมย์สำหรับพุดพิชญา
หล่อนเป็นเหมือนคนทั่วไปที่หงุดหงิดกับมารยาทอันน้อยนิดของผู้คนบน
ท้องถนน และเกลียดการเสียเวลาบนรถเป็นที่สุด ดังนั้นเมื่อหล่อนติดต่อกับ
กับอาหารเช้าเสร็จแล้ว จึงรีบขับรถออกจากคฤหาสน์เพราะกลัวว่าหาก
สายมากกว่านี้ซึ่งใกล้เวลาเที่ยง รถจะยิ่งติดให้หล่อนหงุดหงิดยิ่งกว่าเดิม
วันนี้คงจะไม่ใช้วันของหล่อน เพราะหล่อนขับรถเลยทางขึ้น
ทางด่วน แดมยังถูกมอเตอร์ไซค์ขับปาดหน้าจนต้องเบรคตัวโค้งอีก
ยังดีที่ไม่ชนหรือได้รับบาดเจ็บอะไร พุดพิชญาบ่นเล็กน้อย และเตือน

ตัวเองให้มีสติตลอดเวลา

อาจเป็นเพราะเมื่อคืนนอนไม่หลับ จึงรู้สึกไม่สดชื่นเท่าที่ควร หญิงสาวพยายามกระตุ้นตัวเองด้วยการเปิดเพลงในรถเสียงดังๆ แต่ก็ไม่เป็นผล การจราจรเป็นอัมพาต หล่อ้นแทบไม่ต้องขับ ทำเพียงแค่แตะเบรก สลับกับคันเร่งเป็นระยะเท่านั้น นั่นยิ่งทำให้สติของพุตพิชญาใกล้จะรวนเต็มที่

หญิงสาวพยายามดื่มน้ำเยาะๆ เรียกสติ ด้วยเริ่มเห็นภาพรางๆ และมัว รู้สึกเหมือนวูบหลับไปชั่วครู่ตอนรถติดไฟแดง รู้สึกตัวอีกทีก็ตอนที่รถคันหลังบีบแตรไล่และอาจจะมีคำเช็ดซุบพการีตามมาด้วย พุตพิชญารีบออกรถทันที ได้แต่นึกในใจว่าโชคดีที่ไม่หลับขณะขับรถ

แต่อีกไม่กี่นาทีต่อมา การเคลื่อนตัวของรถที่เร็วกว่าหอยทากนิดหน่อย ก็ทำให้หล่อ้นจมดิ่งลงสู่แก้วค็อกครั่ง พุตพิชญาพยายามพุ่งสมาธิไปที่ถนน และจะดีหากมันได้ผลสักนิด หญิงสาวควานหาลูกอมหรือหมากฝรั่งในกระเป๋า แต่กลับเจอแต่กล่องเปล่า

‘ถ้าเคี้ยวกล่องกระดาษจะตื่นมั๊ยนะ’ หล่อ้นโยนกล่องเปล่าทิ้งลงในถังขยะด้านหลังรถ พยายามร้องเพลงเพื่อให้ตัวเองตื่นอยู่ตลอดเวลา

พุตพิชญา รู้สึกเหมือนกับว่าเปลือกตาของหล่อ้นช่างหนักอึ้ง ถึงตอนนี้หญิงสาวแทบมองไม่เห็นทาง รถสายไปสายมาจนรู้สึกได้ หญิงสาวหาที่เป็นรอบที่สิบ แม้ว่าหล่อ้นจะรู้สึกตัวดี แต่ไม่อาจบังคับร่างกายตัวเองได้ จึงนึกกังวลว่า ถ้าขับต่อไปแบบนี้ต้องเกิดอุบัติเหตุขึ้นแน่ๆ เมื่อคิดได้ดังนั้นหล่อ้นจึงมองหาที่จอด ขณะที่เสียงแตรรถดังขึ้นรอบด้าน หากแต่เสียงนั้นก็ไม่สามารถปลุกให้หล่อ้นตื่นได้อีกต่อไป พุตพิชญามองเห็นป้ายปั้มน้ำมันอยู่ข้างหน้า เลยรีบเหยียบคันเร่งไปให้ถึงโดยแทบไม่ได้มองรถในเลนซ้ายสุด

จนกระทั่งรถจอดสนิทในที่จอด หล่อ้นจึงโล่งใจ เลยคิดจะหลับในรถสักงีบ แต่ก็กลัวว่าจะขาดอากาศ ขณะที่กำลังคิดอยู่นั้น ก็มีมอเตอร์ไซค์

คันหนึ่งมาจอดชนข้าง พุดพิชญาหันไปมองแต่ก็ไม่ได้สนใจอะไรมาก
หล่อนปลดล็อกประตู กะจะออกไปซื้อกาแฟดื่มเสียหน่อย แต่ด้วยความ
เหนื่อยอ่อน หล่อนเลยขอพักสักแป๊บ แล้วจึงปลดเข็มขัดนิรภัย ก่อนจะ
เอนหลังพิงเบาะ วูบหนึ่งที่หล่อนนึกกลัวขึ้นมาว่าสภาพตัวเองตอนนี้ หาก
ใครจะทำอะไรคงง่ายตายมาก แต่ร่างกายกลับไม่ฟังคำสั่งของสมอง เพียง
ไม่กี่นาทีหลังจากนั้น เปลือกตาของหล่อนก็ปิดสนิท